

Gazeta învățămîntului

Organ al Ministerului Învățămîntului și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt

A N U L VIII Nr. 359

4 PAGINI, 25 BANI

Vineri 24 februarie 1956

Pavăza de neînving a păcii și securității popoarelor

Căpitan Titu Drăgănescu

A intrat adinc în tradiția întregii lumi progresiste ca în fiecare an, la 23 februarie, să sărbătorească ziua nașterii invincibilelor Forțe Armate ale Uniunii Sovietice — pavăza de neînving a păcii și securității popoarelor. În această zi, acum 38 de ani, a luat ființă prima armată cu adevărat populară, legată trup și suflet de popor — Armata Sovietică.

Fiindu-le cu totul străine agresiunea, războaiele de jaf, de cetropire și purtind numai războaie drepte, Forțele Armate Sovietice și-au atras respectul și dragostea fierbinte a oame-nilor muncii din lumea întreagă. Această dragoste își are izvorul în deosebita fundamentală a Armatei Sovietice față de oricare armată capitalistă. În opoziție cu armatele capitaliste — care sînt instrumente în mîna exploatare pentru reprimarea maselor muncitoare, pentru subjugarea și jefuirea altor popoare — Armata Sovietică este prima armată regulată din istorie a muncitorilor și țărănilor eliberați de exploatare, slujnici interesele acestora; este armata frăției dintre popoarele Uniunii Sovietice, a căror libertate și independență o apără; este o armată care respectă libertatea și independența popoarelor altor țări, fiind educată în spiritul internaționalismului proletar.

Armata Sovietică a fost creată pentru a apăra cuceririle Marii Revoluții: puterea nouă ce a luat ființă pe o șesime a globului — Puterea Sovietică. Instaurarea și consolidarea orînduirii socialiste nu era nicicum pe placul imperialismului. Era clar că imperialismul mondial va face tot ce-i va sta în putință pentru a lichida, inclusiv prin forța armelor, statul popular muncitor eliberat de exploatare. Organizarea apărării armatei a Patriei Sovietice, făurirea și forța armatei puterice ale muncitorilor și țărănilor se impunea ca o necesitate de prim ordin, devenise o parte integrantă a programului construcției socialiste.

Crearea unei armate regulate, de tip nou, era, așa cum arăta V.I. Lenin, o problemă cu desăvîrșire nouă, care nu se pusesse pînă atunci nici chiar teoretic. Armata permanentă a proletariatului victorios trebuia să fie o armată construită pe baza respectării cu strictețe a principiului de clasă și care să se caracterizeze printr-o organizare precisă, prin cea mai riguroasă centralizare și printr-o disciplină militară de fier. Numai o astfel de armată putea fi în stare să apere noua orînduire socială, să facă față și să nimicească agresiunile prin surprindere dezlănțuite de imperialismiști. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a rezolvat cu succes problema construcției armatei de tip nou, făurind invincibilele Forțe Armate Sovietice. În înfăptuirea acestei nobile sarcini s-a condus după programul militar al revoluției proletare, elaborat de V.I. Lenin. Acest program cuprindea problemele creației și perfecționării armatei de tip nou, probleme întinse la capacitatea și problemele privitoare la elaborarea bazelor și științei militare a socialismului.

Armata Sovietică și-a dovedit superioritatea asupra armatelor capitaliste încă din primele zile ale formării sale. La 23 februarie 1918, în războiul împotriva armatelor imperialiste, oprind înaintarea lor spre Petrograd. De atunci, 23 februarie a devenit ziua de naștere a Forțelor Armate ale U.R.S.S.

În cei treizeci și opt de ani de existență, Armata Sovietică și-a dovedit în repetate rânduri puterea în fața dușmanilor patriei socialiste, justificînd pe deplin speranțele pe care și-le-au pus în ea poporul sovietic și oamenii muncii de pretutindeni. Sub conducerea înțeleaptă a P.C.U.S., a apărut cu drănie și eroism primul stat socialist din lume, zădărnici încercările internaționale de transformare în înfrîngeri jalnice pentru imperialismiști campaniile armate lansate de capitalismul mondial împotriva Țării Sovietice.

Armata Sovietică își trage urașea sa forță din însăși țara — regimului care l-a dat naștere — regimului sovietic. Marea Război pentru Apărarea Patriei, care a constituit un greu examen trecut cu succes de către poporul sovietic și vitezele sale forțe armate, a arătat cu prisosință acest lucru.

Victoria Uniunii Sovietice în Ma-

(Continuare în pag. 2-a)

Cu recenzorii prin Capitală

„Profesoara Angela Goagă se grăbește. E o fată înrădă și plină de neastîmpăr. Și-a schimbat pentru cîteva zile meseria: pînă acum a predat matematica, dar azi e recenzor. Din cînd în cînd jurîză că cite o privire spre insigna ce-i înflorește pieptul.

De aceeași încredere se bucură din partea cetățenilor și tovarășul Gheorghe Groapă, directorul școlii din comuna Costești, învățătoarea Niculina Zăvate, din comuna Gîndești, Dumitru Plosearu, profesor la școala de 7 ani din comuna Podoleni și alții, propuși de asemenea candidați în alegeriile de deputați pentru săturile populare.

De aceeași încredere se bucură din partea cetățenilor și tovarășul Gheorghe Groapă, directorul școlii din comuna Costești, învățătoarea Niculina Zăvate, din comuna Gîndești, Dumitru Plosearu, profesor la școala de 7 ani din comuna Podoleni și alții, propuși de asemenea candidați în alegeriile de deputați pentru săturile populare.

Recenzorii în str. Slavici nr. 9

Exemplul constructorilor comunismului

Prof. univ. ing. Sergiu Rațev

În aceste zile se desfășoară la Moscova, în capitala Țării Sovietice, lucrările celui de al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, eveniment de seamă pentru întreaga omenire muncitoare.

În anii care s-au scurs de la Congresul al XIX-lea, popoarele Uniunii Sovietice, sub conducerea înțeleaptă a partidului comunist, au realizat un mare avînt economic și cultural, au reușit să realizeze remarcabile progrese în construirea socialismului, a întăririi statului sovietic, a realizării unei păci trancine. Dar chiar în lumina acestor cuceriri, pentru cel de al XX-lea plan cîncinal apar ca un program grandios creșterea producției industriale în medie cu 65%, depășirea producției industriale pe cap de locuitor din cele mai dezvoltate țări capitaliste, prevederile concrete pentru folosirea largă a energiei atomice în scopuri pacifice, creșterea puterii centralelor electrice de aproximativ 2,5 ori dublarea producției de țefei și altele altele prevederi și cifre reprezintă numai o parte ilustrare a acestui program. Alături de dezvoltarea industriei și a vîrșii sale principale, industria constructoare de mașini, jurnoaze utilajului pentru toate celelalte industrii, Direcțiile pread o dezvoltare rapidă a agriculturii, valorificarea pămînturilor virgine și înfîntarea, ridicarea considerabilă a nivelului de mecanizare a muncilor agricole.

Un rol important în această mare operă îl revine științei, precum și pregătirii cadrelor de noi specialiști prin dezvoltarea învățămîntului superior și politehnizării învățămîntului mediu.

Prevederile mărețe ale Direcțiilor pline de bucurie inimile poporului nostru, inimile mîntoanelor de oameni din lumea întreagă, care au în fața lor zeci de exemple de ajutor dezinteresat dat de Uniunea Sovietică altor țări, care știu că întărirea statului sovietic înseamnă întărirea forțelor progresiste și pașnice ale lumii.

Marea misiune a educatorilor

Studiind documentele Congresului al XX-lea al P.C.U.S., am trăit bucuria sinceră, adică a istoricilor succese obținute de oamenii sovietici sub conducerea partidului comunist. Congresul dezbate probleme de uriașă însemnătate pentru întreaga omenire muncitoare, de importanță științifică unor deosebit de importante chestiuni și deschide perspective mărețe pentru construirea comunismului.

Cu mare interes am urmărit dezbaterile privitoare la problemele educației politice și tineretului, creșterii și perfecționării cadrelor de specialiști, dezvoltării învățămîntului sovietic, grijii pentru copii și pentru educația tinerei generații, cauza întregului popor sovietic.

Și în țara noastră setea de cultură și necesitatea luminării poporului nu sunt importante și noi sarcini învățămîntului.

Învățînd din marea experiență a sovieticilor, din pildele care instruesc și educă tinăra generație a Uniunii Sovietice, vom încorda propriile noastre eforturi în muncă plină de încredere. În viitor, în forțele nebiruite ale poporului.

I. ILIEȘI
directorul casei de pionieri Orăștie

Citind documentele Congresului

Prof. N. NOVAC
Salu Mare

Citind documentele Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice am rămas profund impresionat de uriașele realizări din toate domeniile de activitate obținute de popoarele sovietice sub conducerea partidului și de uriașele forțe care cresc în U.R.S.S., forțe care nu s-au manifestat niciodată cu atîta tărie.

Am studiat cu un deosebit interes problemele privilegiate la învățămînt cuprinse în documentele Congresului. Odată cu ritmul accelerat al dezvoltării societății, în fața învățămîntului sovietic se ridică probleme noi, cerințe noi. În condițiile creșterii puterii sovietice s-a ajuns în mai puțin de o jumătate de secol să se pună în mod practic problema învățămîntului mediu general. În fața învățămîntului mediu general se pune problema de a asigura în condițiile de stat a tuturor copiilor de vîrstă corespunzătoare ai căror părinți o doresc. Pentru soluționarea deplină a acestei chestiuni va fi nevoie, desigur, de mult timp. Se prevede însă ca încă în acest cîncinal să se treacă la rezolvarea ei pe scară largă.

În Uniunea Sovietică s-a desfășurat și se desfășoară o muncă uriașă de pregătire a specialiștilor pentru toate ramurile economiei naționale. Superioritatea învățămîntului sovietic pentru pregătirea specialiștilor este evidentă. Examinînd situația învățămîntului științific în U.R.S.S. și în S.U.A., rectorul Universității Columbia, Dr. Dunning, a declarat: „Statele Unite au pierdut în mod practic bătălia pentru crearea de cadre științifice. Orice bani am putea cheltui de acum înainte pentru învățămînt științific nu vom putea imediat prin această Uniunea Sovietică să formeze în viitor de două pînă la trei ori mai mulți ingineri decît noi”.

După cum se arată în Raportul tovarășului N. S. Hrușciov, în anii celui de al cîncinal plan cîncinal au absolvit instituțiile de învățămînt superior din Uniunea Sovietică peste 1.120.000 de specialiști, adică cu 72% mai mulți decît în cel de al patrulea cîncinal. Totodată s-a extins pregătirea de specialiști în instituțiile de învățămînt superior serale și fără frecvență la care au pregătît în anii celui de al cîncinal plan cîncinal peste 260.000 de specialiști, adică de 2,7 ori mai mulți decît în cîncinalul precedent.

Partidul Comunist și Guvernul Sovietic acordă o deosebită atenție obținerii unor rezultate și mai bune în anii celui de al șaselea plan cîncinal, punîndu-se accentul pe ridicarea nivelului calitativ al pregătirii specialiștilor. „În fața noastră — a spus tovarășul Hrușciov — stă sarcina de a reorganiza activitatea instituțiilor de învățămînt, de a face ca tineretul studios, absolvînd cursurile unei școli, să aibă legătura cu viața, cu producția, cu întreprinderi concrete, colhozuri, sovhozuri, să dobîndească acolo deprinderi necesare producției”.

Tovarășul N.S. Hrușciov a criticat cu asprime legătura slabă a școlii superioare cu practica, cu producția, precum și rămînerii în urmă față de nivelul actual al tehnicii și a subliniat că practica în producția a studenților trebuie să fie radical îmbunătățită.

Cu severitate a criticat Raportul C.C. al P.C.U.S. nejusta repartizare a instituțiilor de învățămînt superior în țară, subliniind necesitatea revizuirii sistemului de repartizare a instituțiilor de învățămînt superior pentru ca ele să fie situate în centrele de producție.

În Uniunea Sovietică, unde în fiecare an intră în producție multe mii de tineri și tinere care au terminat școala medie, se creează posibilități uriașe pentru dezvoltarea învățămîntului superior fără frecvență. De aceea, Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a trasat sarcini de a se extinde considerabil rețeaua de institute de învățămînt superior fără frecvență și serale, de a se îmbunătăți activitatea lor.

„Trebuie create condițiile cele mai favorabile pentru învățămîntul muncitorilor, funcționarilor, colhoznicilor, fără scoaterea lor din producție — se spune în Raportul de activitate al P.C.U.S. — intrucît aceasta constituie una din căile sigure, verificate printr-o practică îndelungată, de pregătire a unor cadre calificate de ingineri și tehnicieni, buni cunoscători ai producției”.

Pentru oamenii muncii din toate țările este clar că pe cit sînt de însemnate realizările obținute pînă acum, de poporul sovietic în domeniul dezvoltării învățămîntului de toate gradele, pe atît sînt de mărețe perspectivele dezvoltării lui în anii celui de al șaselea plan cîncinal. Marea grijă a Partidului Comunist, a guvernului U.R.S.S. și a întregului popor sovietic pentru creșterea și educarea tineretului constituie garanția sigură a progresului nelincetat al școlii sovietice.

... — Tovarășă Manole Elena!
A tresărît spălat. Cum? Eu?

... — Tovarășă Manole Elena!
A tresărît spălat. Cum? Eu?

Mărețele sarcini trasate învățămîntului sovietic de cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S.

Poporul nostru muncitor a înfîntat cu deosebit entuziasm lucrările celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S., eveniment de uriașă însemnătate istorică mondială. Lucrările din învățămînt au luat cu însoțire un mare bucurie de succese fără egal în lume ale învățămîntului sovietic oglîndite în Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. prezentat la cel de al XX-lea Congres al partidului de tovarășul N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S.

Situația cu adevărat înfloritoare a învățămîntului sovietic este cea mai grăitoare dovadă a marilor succese pe care poporul sovietic le-a dobîndit în dezvoltarea culturii. În Uniunea Sovietică s-a înfăptuit învățămîntul general de șapte ani atît la orașe cit și la sate, iar în orașele cele mai mari s-a introdus în linia esențială învățămîntul de zece ani. Direcțiile cu privire la cel de al șaselea plan cîncinal prevăd înfăptuirea în linia esențială a învățămîntului mediu general în toate orașele și în localitățile rurale.

Cîtă deosebită între aceste situații a învățămîntului sovietic și cea din Statele Unite ale Americii. În timp ce în U.R.S.S. se înfăptuiește învățămîntul mediu general, în S.U.A., conform datelor publicate recent de Asociația națională a învățămîntului din această țară, aproape 1.000.000 de copii nu au posibilitatea să învețe carte, iar cel puțin 900.000 de copii frecventează cursurile numai jumătate din anul școlar.

Sarcinile pe care și le propune statul sovietic cu privire la dezvoltarea învățămîntului în cel de al șaselea plan cîncinal arată din plin superioritatea incontestabilă a sistemului socialist față de cel capitalist. Astfel de sarcini nu-și poate lua nici un stat capitalist.

Partidul Comunist și Guvernul Sovietic nu precupețesc nimic a-tunei cînd este vorba de progresul școlii. Poporul sovietic înconjoară școala cu cea mai mare dragoste. El face tot pentru ca tînetul sovietic să-și poată însuși cea mai solidă cultură.

Fina acum în Uniunea Sovietică se mai percepe o taxă neînsemnată pentru învățămînt în clasele superioare ale școlilor medii, în școlile medii speciale și în instituțiile de învățămînt superior. Pentru a se crea cele mai favorabile condiții în vederea înfăptuirii învățămîntului mediu general și pentru ca tînetul să poată urma studiul superior s-a hotărît ca, începînd cu anul școlar, taxa de studii să fie desființată.

Tovarășul Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., a subliniat cu o deosebită tărie marea însemnătate a legăturii școlii cu viața, a pregătirii absolvenților pentru activitatea practică și a scos la iveală lipsurile care există în această privință. În Direcțiile Congresului al XIX-lea al P.C.U.S. s-au prevăzut, după cum se știe, măsuri în vederea politehnizării școlii. În aplicarea acestor măsuri s-au și obținut unele succese. În Raportul Comitetului Central se arată însă că această chestiune progresaază încet.

Este necesar — a spus tovarășul Hrușciov — să se treacă mai repede de la vorbă la fapte. În scopul întăririi legăturii dintre școală și viață este necesar nu numai să se introducă în școli predarea unor discipline noi, care să ofere bazele unor cunoștințe în domeniul tehnicii și producției, ci, totodată, este necesar ca elevii să fie educați sistematic pentru muncă în întreprinderi, în colhozuri și sovhozuri, pe terenuri experimentale și în ateliere școlare.

Lucrările celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. arată cu toată claritatea că în anul noului plan cîncinal Uniunea Sovietică va face un nou pas important înainte pe calea creației unei puterice baze materiale de producție a societății comuniste. Congresul a trasat, totodată, sarcini de a se soluționa și problema creării tuturor premizelor spirituale necesare pentru înfăptuirea acestei trezări istorice de la socialism la comunism.

Raportul C.C. al P.C.U.S. se ocupă pe larg de problemele desăvîrșirii sistemului de educație în vederea pregătirii în cit mai bune condiții a generațiilor viitoare de constructori ai societății noi, oameni cu suflet mare și cu idealuri înalte, devotați fără margini poporului lor. Tîndu-se seama de faptul că în multe familii ambii părinți lucrează în producție sau în instituții și nu se pot ocupa decît pe apucate de educația copiilor lor, precum și de faptul că sînt multe văduve care trebuie să-și crească singurii copii, se prevede construirea de școli-interne care să fie situate în apropierea orașelor, în localitățile climatice, în regiuni împădurite, favorabile sănătății. Se prevede ca aceste școli să fie bine amenajate și înzestrate, să aibă clase luminoase și spațioase, dormitoare bune, cantine corespunzătoare, să dispună de centre utilizate cu grijă pentru tot felul de activități extrașcolare, care să creeze

toate condițiile pentru dezvoltarea fizică și spirituală multilaterală a tînetului cetățean al țării sovietice. Copiii vor fi primii în aceste școli-interne exclusiv pe baza dorinței exprimate de părinți. Ei vor rămîne în școlile-interne tot timpul și se vor putea înfînta cu părinții de sărbători, în vacanță și în perioadele cînd nu sînt lecții. Pentru aceste școli vor fi selecționați educatori buni, care să corespundă înaltei mîri de ingineri ai sufletelor tinerei generații.

„Cu greu poate fi apreciată la întreaga ei valoare imensa însemnătatea a acestui sistem de educație — a spus tovarășul N. S. Hrușciov. Pentru această operă nu trebuie precupețite mijloace și eforturi, căci ele vor fi compensate înușit”.

O altă importantă problemă educativă a cărei soluționare Partidul Comunist și guvernul sovietic o pregătesc cu toată atenția este asigurarea educării în creșele și grădinițele de stat a tuturor copiilor de vîrstă corespunzătoare ai căror părinți o doresc. Pentru soluționarea deplină a acestei chestiuni va fi nevoie, desigur, de mult timp. Se prevede însă ca încă în acest cîncinal să se treacă la rezolvarea ei pe scară largă.

Directivele Congresului al XX-lea al P. C. U. S. cu privire la cel de-al șaselea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a U. R. S. S. pe anii 1956-1960

Raportul tovarășului N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U. R. S. S.

— EXTRASE —

Tovarăși! Legea supremă a activității partidului nostru este grija permanentă pentru binele poporului. Mărele planuri de construcție economică și culturală înfăptuite în țara noastră au drept scop ridicarea continuă a bunăstării poporului sovietic, a nivelului cultural al tuturor oamenilor sovietici și satisfacerea cât mai deplină a nevoilor lor materiale și spirituale.

Acest țel nobil stă în fața noastră și în al 6-lea plan cincinal. Unul din principalele sarcini ale noului plan cincinal este ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului, largirea construcției de locuințe, dezvoltarea culturii, a învățământului public, a ocrotirii sănătății.

După cum se știe, venitul național este indicul cel mai atotcuprinzător al dezvoltării economice a țării și sursa creșterii bogăției sociale. În socialism întreg venitul național este cu adevărat venitului poporului. În cursul celui de al 6-lea plan cincinal, venitul național al Uniunii Sovietice va crește aproximativ cu 60 la sută.

Pe baza creșterii veniturilor naționale vor crește și veniturile personale ale populației. Salariul real al muncitorilor și funcționarilor va crește în cel de al 6-lea plan cincinal cu aproximativ 30 la sută. Veniturile generale bănești și în natură ale colhoznicilor vor crește cu cel puțin 40 la sută, în primul rând prin creșterea veniturilor din gospodăria obștească colhoznică distribuite după zile-munca.

În anii care au trecut, poporul sovietic, condus de partidul comunist, a înțeles prin munca sa plină de abnegație, forța economică a țării și a spiritului bogăției ei sociale. După cum știți, această a permis Comitetului Central al Partidului să prezinte spre aprobare Congresului măsuri excepționale de importanță cu privire la ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii și la îmbunătățirea condițiilor de muncă, și anume: să se majoreze salariile categoriilor de lucrători cu salarii mici și totodată să se înfăptuiască reglementarea generală a salariilor muncitorilor și funcționarilor;

să se treacă în decursul cincinalului, începând cu anul 1957, la ziua de muncă de șapte ore sau în anumite ramuri la săptămâna de muncă de cincisprezece zile de muncă de 8 ore și două zile libere;

să se reducă începând cu anul 1956, ziua de muncă, schimbând și în zilele din ziua sărbătorilor cu 2 ore; să se reintroducă ziua de muncă de șase ore pentru adolescenții de la 16 la 18 ani;

să se îmbunătățească radical sistemul pensiilor, să se mărească simțitor pensile acelor pensionari care au pensii mici, și să se îmbunătățească îngrijirea invalizilor și bătrânilor;

să se îmbunătățească condițiile de muncă și de trai ale femeilor, să se mărească între altele, durata concediilor plătite de gravidații și nasterii;

să se desființeze, de la începutul noului an școlar, taxele de studii în instituțiile de învățământ superior, în școlile medii tehnice și în clasele superioare ale școlilor medii.

Toate aceste propuneri ale Comitetului Central au fost primite cu cea mai caldă aprobare de poporul nostru și nu încapă în două săptămâni de discuții în cadrul Congresului al XX-lea al P.C.U.S. și în cadrul ședințelor de lucru pe problemele de față. În cel de al 6-lea plan cincinal, ca o nouă dovadă strălucită a grijii neabătute a partidului și guvernului pentru îmbunătățirea vieții poporului sovietic (Aplauze).

Comitetul Central al partidului și guvernul sovietic sînt ferm convinși că oamenii muncii din țara noastră vor răspunde la această grijă cu un nou avânt în muncă și vor depune toate eforturile pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor celui de al 6-lea plan cincinal. (Aplauze).

Tovarăși! Creșterea veniturilor muncitorilor, colhoznicilor, intelectualilor, trebuie să fie însoțită de dezvoltarea comerțului, de sporirea cantității de mărfuri vândute populației prin comerțul de stat și cooperatist. Volumul general al circulației mărfurilor cu amănuntul în cursul cincinalului trebuie spo-

rit cu 50 la sută. Sarcina nu constă numai în largirea circulației mărfurilor, ci și în îmbunătățirea acesteia din punct de vedere calitativ.

Tocmai de aceea în proiectul de Directive se prevede sporirea într-un ritm mai intens a vânzării unor produse și mărfuri ca untul, carnea, laptele, brânza, zahărul, leștile, de lână și de în, încălțăminte, mobila. Se va mări vânzarea articolelor de uz cultural-social — aparate de radio, televizoare, frigider, de uz casnic, aspiratoare de praf, mașini de spălat, autoturisme.

Organizațiile comerciale trebuie să studieze mai bine cererea populației și să asigure repartizarea justă și aducerea la timp a mărfurilor în rețeaua comercială. Este necesar să se organizeze astfel munca organizațiilor comerciale încât mărfurile să se găsească în sortimentele necesare în localitățile țării.

În al 6-lea plan cincinal se prevede dezvoltarea rapidă a alimentației publice, largirea rețelei de cantine și restaurante. Totodată trebuie să se asigure deservirea de către sistemele alimentației publice nu numai a celor care lucrează în timpul muncii, dar și a membrilor familiilor lor cu scopul de a ușura munca femeilor. Se va lărgi rețeaua de cantine și bufete școlare.

Sarcini deosebit de mari se pun în al 6-lea plan cincinal în domeniul construcțiilor de locuințe.

După cum se știe, statul a construit înainte de război și după război numeroase locuințe. Totuși, după cum am mai spus, nevoia de locuințe continuă să rămână acută și îmbunătățirea condițiilor de locuit ale poporului este obiectul atenției deosebite a partidului și guvernului.

În cel de al 6-lea plan cincinal se prevede să se construiască numai cu fondurile statului alocate conform planului, case de locuit cu o suprafață totală de 205.000.000 m². Aceasta reprezintă aproape de 2 ori mai mult decât în cel de al 5-lea plan cincinal.

Statul va stimula și îi va ajuta prin toate mijloacele pe oamenii muncii să-și construiască case proprii din economiile lor personale, precum și pe seama creditelor de stat. Trebuie lărgită construcția de locuințe la sate. Colhoznicii trebuie să-și sprijine mai activ pe colhoznici la construirea de case de locuit pe seama mijloacelor proprii, iar în cazurile necesare — cu ajutorul creditului colhoznic. Se prevede largirea considerabilă a vânzării către populație și colhozuri a materialelor de construcție — ciment, material lennox, metal, sticlă, arderie, materiale de zidărie și alte materiale de construcție.

În legătură cu programul amplu al construcțiilor de locuințe în țară trebuie menționată considerabil producția de mobiliă și îmbunătățită calitatea ei.

În prezent, cererea populației în ce privește mobila nu se satisface pe deplin. Producția de mobila se abită prost de sarcina de a satisface nevoile crescînde de mobila ale populației. De aceea este necesar să se organizeze raționalizat producția în masa de mobila ieftină, însă confortabilă și frumoasă, înțind seama de cererile populației, precum și să se lărgască producția mobila combinată.

Pe lângă aceasta, la proiectarea și construirea caselor de locuit trebuie să se prevadă în viitor ca regulă înzestrarea lor cu mobila bună și confortabilă, folosindu-se în această privință experiența pozitivă din străinătate.

O sarcină din cele mai importante în domeniul construcțiilor culturale este avîntul continuu al învățămîntului public.

În țara noastră a fost realizat învățămîntul general de 7 ani. În al 5-lea plan cincinal s-a început, urmînd ca în al 6-lea plan cincinal să fie dusă — în linii mari — pînă la capăt înfăptuirea învățămîntului mediu general la orașe și în localitățile rurale.

Acastă sarcină se va înfăptui prin instruirea copiilor și tineretului în școli medii de cultură generală și în școli medii speciale. Totodată, va continua dezvoltarea școlilor de cultură generală fără frecvență și

serale, pentru ca oamenii muncii să-și poată ridica nivelul de cultură generală fără a fi scoși din producție.

Numărul elevilor care în cursul cincinalului vor absolvi școlile medii de 10 ani va fi de 6.300.000, adică de peste 2 ori mai mulți decît în cel de al 5-lea cincinal.

Una din cele mai importante sarcini ale organelor învățămîntului public este dezvoltarea prin toate mijloacele a învățămîntului politehnic în școli. În această privință în al 5-lea plan cincinal s-au făcut abia primii pași. Trebuie să se recunoască că învățămîntul politehnic în școli este deosebit de important în mod nesădit în numeroase școli elevii nu capătă deprinderile necesare muncii, ei nu sînt educați în măsura cuvenită în spiritul respectului față de muncă. De aceea, absolvinți de școlă medie numeroși tineri și tinere se dovedesc a fi slab pregătiți pentru activitatea practică.

Trebuie să se muncească intens în vederea întăririi bazei materiale a învățămîntului pentru școlile de cultură generală. În cel de al 6-lea plan cincinal se prevede să se construiască cu fondurile statului noi școli orășenești și să se înființeze pentru aproximativ 4.000.000 de elevi, adică de 2 ori mai multe decît s-au construit în cel de al 5-lea cincinal. La construirea și utilizarea școlilor din mediul rural trebuie acordată mai largă atenție.

În țara noastră învățămîntul mediu general este o cauză a înregulării poporului. În această mare operă rolul principal revine învățătorului. În prezent, în școlile de cultură generală lucrează peste 1.700.000 de învățători. În țara noastră profesia de învățător este una dintre cele mai onorabile. Învățătorul este educatorul viitorilor constructori ai societății comuniste. Organizațiile de partid, de stat, economice și cosmopolite, au datoria să manifeste o grijă permanentă față de școlă și învățător.

Sarcini importante sînt prevăzute în cel de al 6-lea plan cincinal în domeniul pregătirii de specialiști pentru economia națională.

Țara noastră dispune în prezent de o armată de specialiști de peste 5.500.000 de oameni. Specialiștii sînt fondul nostru de aur, cu care ne mîndrim și pe care punem mare preț. Nu degeaba unii conducători ai statelor capitaliste subliniază cu nemulțumire că țările lor au rămas în urma noastră în pregătirea de specialiști.

În cel de al 6-lea plan cincinal va crește mult pregătirea specialiștilor în instituțiile de învățămînt superior și mediu special. Se prevede pregătirea a 4.000.000 de specialiști, adică aproape de 2 ori mai mulți decît în cel de al 5-lea plan cincinal.

În școlile de învățămînt superior vor da în al 6-lea plan cincinal peste 550.000 de ingineri pentru industrie, transporturi, construcții și specialiști pentru agricultură. Aceasta reprezintă de 2 ori mai mulți decît au fost pregătiți în cel de al 5-lea cincinal.

O mare atenție se acordă pregătirii de specialiști pentru ocrotirea sănătății și științelor tehnice, ca radiofizică, electrotehnică, radiofizică și radiotehnică, precum și de specialiști pentru folosirea energiei atomice în scopuri pacifice.

În noi cîmpuri trebuie să capete o largă dezvoltare învățămîntul fără frecvență și seral în instituțiile de învățămînt superior și mediu special. În legătură cu numărul crescut al tinerilor care termină școlile de 10 ani și intră în producție, se creează condiții favorabile pentru completarea instituțiilor de învățămînt speciale, serale și fără frecvență cu tineri care au studii medii generale și au experiența practică de muncă în producție.

Sarcinile construcției economice și culturale necesită o muncă serioasă în vederea îmbunătățirii pregătirii specialiștilor, în vederea înarmării lor cu cunoștințele științifice realizate ale științei și tehnicii țării noastre și de peste hotare. Este necesară o îmbinare mult mai strînsă a învățămîntului teoretic cu studiarea directă a producției, a economiei și a organizării ei.

Un mijloc important pentru ridicarea nivelului cultural al poporului nostru îl vor constitui măsurile prevăzute de proiectul de

Directive cu privire la dezvoltarea cinematografiei, presei, radiodifuziunii, televiziunii, precum și cu privire la îmbunătățirea muncii bibliotecilor, cluburilor și celorlalte instituții culturale-educative.

Se prevede îmbunătățirea și dezvoltarea activității editoriale. Va spori editarea de cărți, reviste și ziare.

În cel de al 6-lea plan cincinal trebuie rezolvate sarcini mari în domeniul ocrotirii sănătății. În proiectul de Directive se prevede desăvîrșirea pe scară largă a construcției de instituții medicale. Se vor construi de aproape 3 ori mai multe spitale noi și de 2,4 ori mai multe instituții pentru copii decît în cel de al 5-lea plan cincinal. Numărul locurilor în creșe și în grădinițe de copii va crește aproximativ cu 45 la sută. Aceasta va contribui la îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă și de trai ale femeilor, va deschide posibilități mai largi pentru participarea lor la producție, la viața culturală și social-politică a țării.

Trebuie îmbunătățită activitatea în domeniul protecției muncii și al prevenirii bolilor în rândurile muncitorilor și funcționarilor din întreprinderile industriale, activitatea pentru protecția resurselor de apă și a aerului atmosferic împotriva infectării. Trebuie ridicat nivelul sanitar al orașelor și satelor.

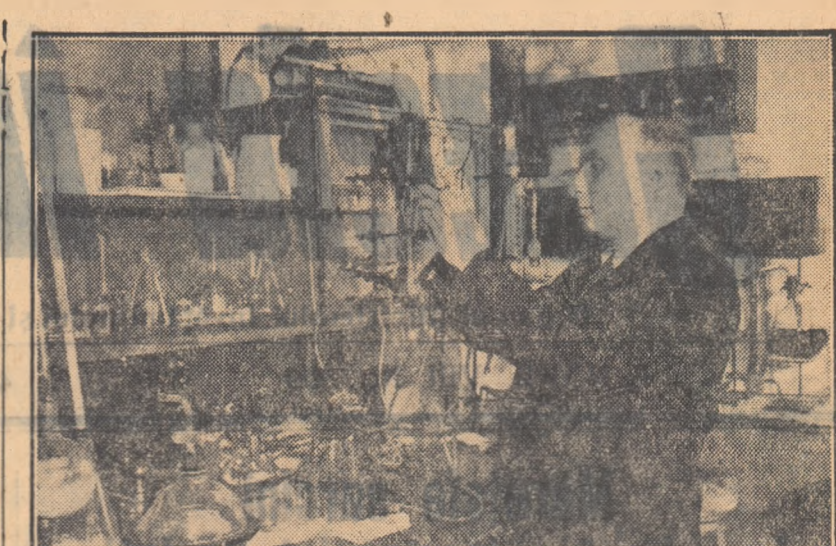
Sarcini mari și de răspundere stau în fața științei medicale. Poporul așteaptă din partea ei descoperiri noi.

Lucrătorii din domeniul ocrotirii sănătății, din instituțiile medicale de cercetări științifice și din industria medicală trebuie să caute mai activ și să introducă pe scară mai largă noi mijloace curative și profilactice și un aparat medical mai perfecționat.

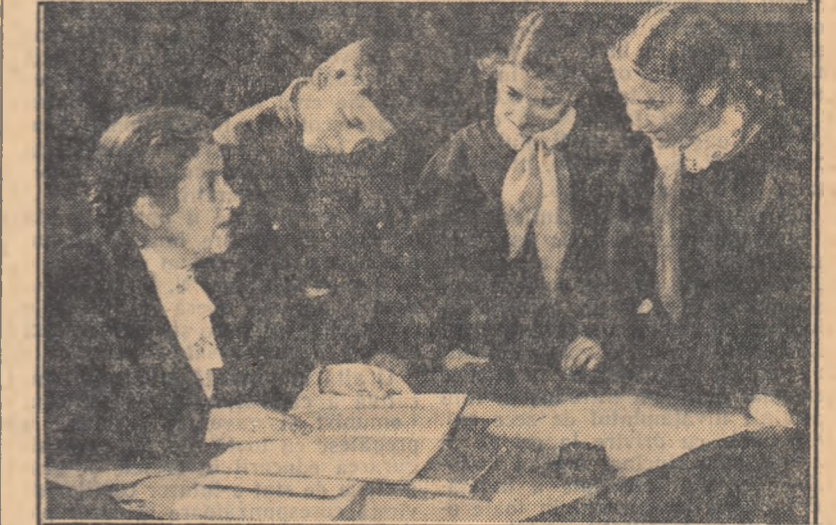
Măsurile organelor ocrotirii sănătății în vederea îmbunătățirii continue a deservirii medicale a populației vor găsi întotdeauna sprijin și ajutor din partea Comitetului Central al partidului și din partea guvernului.

O mare importanță pentru sănătatea oamenilor muncii o au de asemenea cultura fizică și sportul. Trebuie asigurată dezvoltarea culturii fizice de masă în rândurile păturilor largi ale populației, acordîndu-se totodată o deosebită atenție îmbunătățirii culturii fizice și sportului în rândurile fibretului.

Partidul nostru va lua toate măsurile necesare pentru ca programul vast de ridicare continuă a bunăstării materiale și a nivelului cultural al poporului sovietic, prevăzut în cel de al 6-lea plan cincinal, să fie îndeplinit.

La cea de a XII-a conferință de partid a regiunii Moscova, academicianul A. N. Nesmetanov a fost ales delegat la cel de al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. A. N. Nesmetanov, președinte al Academiei de Științe a U.R.S.S., duce o vastă activitate obștească. El este membru al Consiliului Mondial al Păcii și al Comitetului Sovietic pentru Apărarea Păcii și deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Printre delegații organizației de partid din Leningrad la cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S., a fost aleasă și profesoara Maria Ivanovna Veresova, de la școala nr. 239. Manifestînd un adevărat interes față de predarea istoriei, M. I. Veresova îl deprinde pe elevii să studieze temeinic, să aprecieze în mod critic cele citite și să tragă singuri concluziile juste. M. I. Veresova a devenit membru a comsomolului încă în 1919, iar în 1927 a devenit membră a P.C.U.S. În prezent, ea este membră a comitetului raional al P.C.U.S. din raionul Oktiabrsk al orașului Leningrad și organizator de partid al școlii nr. 239. În cliseu: M. I. Veresova stînd de vorbă cu elevii ei.

Pavaza de neînvinș a păcii și securității popoarelor

(Urmare din pagina I-a)

ropa și Asia, raportul de forțe pe arena internațională s-a schimbat pentru întotdeauna în favoarea socialismului. S-a format puternicul lagăr socialist care se întinde pe o pătrime a globului și cuprinde peste 900 milioane oameni (mai mult de o treime din populația lumii). Capitalismul — așa cum subliniază Raportul de activitate al C.C. al R.U.S.S. prezentat de tovarășul N. S. Hrușciov la Congresul al XX-lea al partidului — s-a dovedit neputincios să împiedice înțelegerea socialismului din cadrul unei singure țări și transformarea lui într-un sistem mondial.

Anul acesta, sărbătorirea Zilei Armatei Sovietice are loc în condițiile ofensivei puternice a forțelor păcii asupra forțelor războiului, în condițiile micșorării simțitoare a încercărilor internaționale, în condițiile creșterii enorme a prestigiului internațional al U.R.S.S. și întregului lagăr socialist. Lagărul socialismului, a cărui economie devine tot mai puternică, se dezvoltă în direcția satisfacerii tot mai mari a nevoilor materiale și culturale ale membrilor societății, merge victorios înainte, fără a cunoaște crize și zguduirii, dovedindu-și su-

perioritatea incontestabilă față de economia capitalistă, exercită o influență binefăcătoare determinantă în mersul situației internaționale. Succesele ce le înregistrează țările socialiste, sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești, în construcția economică și culturală, înslușesc popoarele întregii lumi. Politica consecventă de pace, de colaborare cu toate popoarele lumii, de coexistență pașnică între cele două sisteme — socialist și capitalist — pe care o duc țările lagărului socialist, în frunte cu U.R.S.S. și R. P. Chineză, este aprobată de toți oamenii cinștii din întreaga lume. Apariția „spiritului Genevei” și a „spiritului Bandungului”, creșterea enormă a forțelor păcii arată clar că această politică va fi înclinată de succes, că forțelor agresive ale imperialismului le va fi din ce în ce mai greu să-și pună în aplicare planurile războinice.

Poporul nostru și armata sa aniversază Forțele Armate ale U.R.S.S. în condițiile unui avînt continuu în muncă pentru înfăptuirea istoricelor hotărîri trăsate de Congresul al II-lea al P.M.R., pentru îndeplinirea obiectivelor celui de al doilea plan cincinal. Pentru oamenii muncii din țara noastră, a căror dezrobire de sub

cotropirea fascistă și jugul burghezomoseresc a fost posibilă datorită eliberării țării de către Armata Sovietică și ajutorului multilateral și frătesc al Uniunii Sovietice, ziua Armatei Sovietice este prilejul manifestării recunoștinței lor față de marea țară a constructorilor comunistului.

În același timp, înțind seama că spălarea în sânge erezec planurile de război de desantare a unei agresiuni prin surprindere împotriva lagărului socialismului, poporul nostru și armata sa, împreună cu marea popor sovietic, marea popor chinez, celelalte popoare ale țării de democrație populară și armatele lor își ridică prin toate mijloacele vigilența revoluționară și capacitatea de a curma oricînd acțiunile mișcate ale dușmanului, de a pedepsi fără cruțare pe agresor.

Aniversarea Forțelor Armate Sovietice constituie pentru popoarele lumii un prilej de manifestare puternică a dragostei lor față de marea popor sovietic și glorioasa sa armată. De ziua Armatei Sovietice, forțele păcii își afirmă tot mai mult solidaritatea și hotărîrea de a înăbuși planurile de război ale agresorilor, de a obține triumful definitiv al păcii asupra războiului.

Contribuția școlii la răspîndirea limbii literare

Publicațiile din ultimul timp dovedesc că interesul față de probleme legate de limba literară crește tot mai mult. Studiile și articolele apărute adîncesc cercetările în acest domeniu și aruncă lumini noi asupra variatelor aspecte ale limbii literare.

Discuțiile ce se poartă în prezent urmăresc problema numai în sectorul strict al literaturii artistice. Aceste discuții ar fi și mai fructuoase dacă s-ar arăta în mod concret cum s-a format și s-a îmbogățit limba literară, și cum abia astăzi se creează condițiile cele mai prielnice pentru dezvoltarea și generalizarea ei în vorbire.

Este știut că în epoca capitalismului se urmărește unificarea într-un stat a tuturor teritoriilor cu populație care vorbește aceeași limbă și, în același timp, consolidarea și dezvoltarea limbii naționale în literatură. Toate acestea însă numai pentru motivul că unitatea limbii naționale și dezvoltarea ei facilitează schimbul comercial extins, corespunzător capitalismului modern. Este drept că în aceste condiții limba literară se dezvoltă, dar între acestea și formele neliterare ale limbii naționale rămîne o deosebire foarte mare. Înălțarea acestei deosebiri devine posibilă numai în epoca socialismului, cînd întreg poporul își poate însuși comorile culturii. Numai în această perioadă se poate desăvîrși înălțarea manifestărilor neliterare ale limbii populare, iar limba literară se generalizează, devine un mijloc unitar de comunicare pentru poporul întreg. Dacă limba populară se ridică la nivelul celei literare, cămînd o formă corectă și unică pentru toți aceia care o vorbesc, în același timp și limba literară se îmbogățește, se dezvoltă pe seama limbii populare. La acest proces participă nu numai o mișcă de intelectualitate scriitorie progresistă, ca în trecut, ci și alți factori. O mare contribuție au în această privință scriitorii, căci ei sînt în pri-

mul rînd chemați să lărgască sfera limbii literare și s-o îmbogățească cu atîtea frumuseți ale limbii populare. Ca atare, literaturii și revistei primului loc în elaborarea limbii literare. Dar, așa cum am mai menționat, mai sînt și alți factori care pot să influențeze asupra limbii populare, care contribuie la generalizarea limbii literare. Printre acești factori un rol important îl deține școala.

Acțiunea desăvîrșită de școala românească în acest sens se poate împărți în trei perioade relativ distincte, ale căror trăsături sînt determinate de însăși evoluția societății. Prima perioadă ar ține din deceniul al doilea al secolului al XIX-lea și pînă la sfîrșitul lui. Acestei epoci îi corespunde introducerea limbii române în școala și constituirea unui învățămînt în limba națională. Apariția și dezvoltarea școlii în limba națională sînt stîns legate de nașterea și dezvoltarea capitalismului în țara noastră, de lupta burgheziei împotriva feudalității, pentru puterea politică și economică în stat, de nevoile burgheziei de a-și crea o intelectualitate necesară noilor sale instituții. Este epoca glorioasă pentru fîurirea unei limbii literare, pentru care limba populară constituie reazim și principialul izvor în luptă cu tendințele latiniste, cosmopolite, care amenințau temelile sănătoase ale limbii noastre literare.

În 1818, Gheorghe Lazăr reușește să deschidă la București o școală în care, pentru intia oară, se predă în limba romînă. În acele vremuri, boierii își învîțau copiii grecește și franțuzește, căci școala grecească de pe Schitu Măgureanu și Institutul particular francez răspundeau într-un totul năzuințelor acestora. Prea puțini erau acela care considerau că limba romînă este destul de vie și de bogată ca să poată exprima adevărurile științifice și simțirile înalte. Limba romînă se auzea pe atunci mai mult

prîn sate, în gura labogății care-și dădea în uoane amare, uneori vîed încercutinduri și încercutinduri, inerte etape de formare a limbii literare. Fără îndoială că, întocmai ca în literatură, și în școala limba oare s-a impus a fost aceea folosită de scriitorii vremii, dar nici școala n-a scăpat total de influența nefastă a latinizării. Mărturie în acest sens ne stau manualele didactice din acea vreme și comentariile făcute asupra lor, precum și ironiile unora dintre scriitorii noștri cu privire la limbajul unor dascăli contemporani cu ei (vezi Hasdeu, Caragiale).

În perioada a doua — de la sfîrșitul secolului trecut și pînă la 23 August 1944 — există o limbă literară formată, în urma consolidării limbii naționale în literatură, prin contribuția marilor noștri scriitori clasici, îndeosebi a lui Eminescu, Creangă, Caragiale și mai apoi Sadoveanu.

Prin mijlocurile școlii, limba literară a pătruns în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, determinînd mai mult ca oricînd factor din viața socială unificarea limbii noastre naționale, contribuind la generalizarea unei limbii literare unice. Șub regimurile trecute școala n-a devenit însă un mijloc de cultură-lizare a maselor, deoarece clasele stăpînitoare nu aveau nici un interes să dea o largă dezvoltare învățămîntului. În perioada capitalistă școala a avut drept scop crearea unei intelectualități necesare statului burghez, fără să răspundă năzuințelor de culturalizare a poporului întreg. De aceea este necesar să se precizăm că în această vreme școala a avut drept scop crearea unei intelectualități necesare ei la faclă de tineret să înțeleagă frumusețea limbii literare pe baza studiilor literaturii artistice și a ceea ce stimulării elevilor în munca de creație.

Munca pentru formarea la elevi a unei gîndiri logice și a deprinderii de a vorbi și a scrie corect și clar, de a avea o scriere într-o limbă corectă, aceea de a face masele de tineret să înțeleagă frumusețea limbii literare pe baza studiilor literaturii artistice și a ceea ce stimulării elevilor în munca de creație.

După 23 August 1944 intrăm în

a treia etapă a evoluției școlii românești. Aceasta este perioada zdrobirii capitalismului și a resturilor feudale, a eliberării poporului de sub jugul exploatații, cînd se deschide o eră nouă în istoria poporului nostru, era construirii socialismului. Abia după 1944, în anii puterii populare, școlii i s-a acordat importanța cuvenită, întrucît dezvoltarea școlii și promovarea culturii sînt indisolubil legate de politica de construire a socialismului pe care o duce partidul și guvernul nostru. Școala a căpătat astfel noi perspective și noi sarcini, pe care le înfăptuiește treptat. Prin reformarea învățămîntului din 1948 porțile școlilor de toate gradele s-au deschis larg pentru fiii întregului popor muncitor. Prin extinderea și apoi prin generalizarea învățămîntului obligatoriu de 7 ani se va ajunge la o creștere simțitoare a nivelului cultural al poporului întreg și, ca atare, va crește posibilitatea de a se folosi în masă o limbă corectă.

Influența limbii literare asupra limbii vorbite este cu atât mai puternică, cu cît nivelul general de dezvoltare a culturii e mai înalt. În astfel de condiții, cînd masele au acces la cultură, cele două laturi ale limbii naționale — cea literară și cea populară — se apropie tot mai mult, amîndu-se cunoșcind în același timp o puternică dezvoltare. Rolul școlii în acest proces este deosebit de însemnat.

În procesul de diluzare a limbii literare, acțiunea școlii se duce pe trei căi: aceea a înarmării elevilor cu deprinderile de a vorbi și a scrie corect și clar, aceea de a face masele de tineret să înțeleagă frumusețea limbii literare pe baza studiilor literaturii artistice și a ceea ce stimulării elevilor în munca de creație.

Munca pentru formarea la elevi a unei gîndiri logice și a deprinderii de a vorbi și scrie corect și clar, de a avea o scriere într-o limbă corectă, aceea de a face masele de tineret să înțeleagă frumusețea limbii literare pe baza studiilor literaturii artistice și a ceea ce stimulării elevilor în munca de creație.

lor, indiferent de specialitatea pe care o predau, întrucît o exprimare corectă, logică este necesară atît în vederea expunerii conținutului unei opere artistice, cît și în vederea expunerii unor probleme științifice, forma și conținutul constituind un tot indisolubil. Majoritatea cadrelor didactice se preocupă îndeaproape de forma în care este expus conținutul de idei în răspunsurile scrise sau orale ale elevilor, deoarece ideea și expresia sînt două elemente ce nu-și au viața lor independentă una față de cealaltă, ci se condiționează reciproc.

Pornindu-se de la ideea că limba nu este numai un mijloc de comunicare între oameni, ci că ea este în același timp și o condiție de existență a gîndirii, de fixare a gîndurilor, în școala se duce o intensă acțiune pentru însușirea de către elevi a unei limbii bogate și corecte, absolut necesare pentru dobîndirea unei temeinice culturi.

O anchetă întreprinsă în anul trecut în unele școli din Ardeal, din regiunea Suceava și din regiunea Pitești, pe baza lucrărilor scrise prezentate de elevii claselor V—X la examenul de promovare și absolvire, ne-a arătat că există o surbînzătoare asemănare în exprimarea în scris a elevilor din toate colțurile țării. Nici o particularitate lexicală, fonetică sau de construcție sintactică nu trădează regiunea din care fac parte elevii anchetați.

În aceste exemple, redat cu toate greselile de conținut, exprimare și ortografie pe care le cuprînd lucrările respective:

„Printre numeroasele sale opere, marelui poet român Vasile Alecsandri i-a scris și feeria națională „Sînziana și Peștele”. În această feerie națională poetul satirizează societatea timpului său, adică regimul burghezomoseresc, reprezentat prin personajii ca: Papură, Lăudă și Pînlea-Vodă.

sează numai de interese personale”. (Din lucrarea elevului Lazăr Gheorghe, din clasa a VII-a a unei școli din raionul Hunedoara).

„...Fîind un neobosit colindător al mușilor, el (V. Alecsandri n.n.) a auzit din gura poporului basme pe care apoi le-a prelucrat. O astfel de prelucrare a basmului este și feeria națională „Sînziana și Peștele”.

Acțiunea începe cu seceta ce se năpustise asupra tîranilor. Penelele auțat de Zina Lacului este invitat la alegerea de mire al Sînzianei fiica împăratului Papură-Vodă. Prin căsătoria unei oglîzi care arăta adevărul și a unei năsări ce graia omenește este îndrăgît de către Sînziana. (Din lucrarea elevului Rădulescu M. Ilie, din clasa a VII-a a unei școli din raionul Sîncicului-mare).

„Acastă schiță („Lanțul slăbiciunilor” — n.n.) este scrisă de I. L. Caragiale. Operele lui I. L. Caragiale sînt realiste deoarece arată realitatea din timpul său. În această schiță I. L. Caragiale critică febul cum se făcea școala în timpul burghezomoseresc. În această schiță este vorba despre un fiu de burghez care este amenințat să rămîna repetent. „Mitică Georghescu”. Pentru că avea rușe și prietenie cu profesorul, domnișorul Mieri Popescu îl intervine pe lingă prietenii ca să-l roaze pe profesor să-l dea notă de trecere nepotului”.

Exemplele se pot multiplica, fără să aducem prin ele nimic deosebit față de cele constatate în fragmentele de mai sus.

Toate aceste exemple confirmă de deplin faptul că prin școala se generalizează o limbă comună și că școala are o înfrîngere puternică asupra exprimării elevilor încă din clasele mici. Școala contribuie mai mult decît oricînd alt factor la nivelarea diferențelor dialectale în cadrul limbii naționale. Ea ar trebui să urmărească, însă, în același timp, și îmbogățirea limbii literare cu atîtea frumuseți ale limbii populare, din diverse colțuri ale țării. Lucrul acesta ar fi cu deosebire îm-

Campania electorală în atenția organizației de partid din școală

Organizația de partid de la școala medie nr. 2 de băieți din orașul Brăila acordă o atenție deosebită muncii politice de masă în campania electorală. Biroul organizației a considerat că antrenarea în această muncă a comunistilor și a tuturor pedagogilor fără de partid din școală trebuie să constituie una din sarcinile centrale ale organizației de partid în această perioadă.

În planul de muncă al organizației de partid pe primul trimestru al acestui an ocupă un loc de seamă instruirea săptămânală a agitatorilor și mobilizarea întregului colectiv al școlii în frunte cu comunistii, în campania electorală. La propunerea comunistilor, biroul organizației a întocmit un plan de acțiune în care sînt prevăzute o serie de sarcini concrete ca: organizarea echipelor de agitatori, organizarea agitației vizuale în școală și în circumscripția electorală a școlii, popularizarea candidaților

printre cetățeni, părinți și elevi, organizarea îndrumării cetățenilor la secțiile de votare și altele. După propunerea comunistului Hristache Teodorescu, de pildă, echipele de agitatori au fost formate din utemiști, sub conducerea comunistilor din școală sau a unor tovarăși din activul largit al organizației de partid.

Agitatorii desfășoară o activitate intensă mergînd din casă în casă, ei le vorbesc cetățenilor despre alegeri, le ascultă cu atenție părerile, îi mobilizează la întîlnirile cu candidații, îi stătuiesc să verifice dacă sînt trecuți pe listele de alegători, să sesizeze eventualele greșeli de trecere pe liste a celor nedemni de a vota.

Cetățenii veniți la secția de votare nr. 11, care se află în incinta școlii, pentru a-și verifica numele în listele electorale, sînt îndrumați cu grijă de pedagogii comunisti, ca și de alți tovarăși din colectivul didactic al școlii, cum sînt, de pildă, tovarășele Anghelina Banaga, Roxanda Rusu și alții.

Îndrumată de biroul organizației de partid, conducerea școlii a supus discuției consiliului pedagogic sarcinile cadrelor didactice în desfășurarea cu succes a campaniei electorale. Sarcinile în aceeași privință ale utemiștilor și elevilor au fost discutate în toate clasele școlii, în prima oră de activitate educativă a acestei luni. De asemenea, biroul organizației de partid a înființat o secțiune deschisă la care participă și biroul comitetului U.T.M. pe școală. Cu acest prilej s-a insistat în mod deosebit asupra faptului că în afară de munca de afișaj, de mobilizare și îndrumare a părinților și de popularizare a candidaților, cea mai de seamă activitate a utemiștilor și elevilor în cîntea alegerilor o constituie întîrirea sirgințelor lor la învățătură.

Mai multă atenție studierii experienței pozitive a educării colectivului de elevi

Formarea colectivului de elevi este una din problemele centrale ale muncii instructiv-educative. Este firesc, deci, ca aceste probleme să i se acorde o deosebită atenție în presa noastră pedagogică, în constituirea și discuțiile cadrelor didactice.

Discuțiile pe această temă publicate pînă acum în „Gazeta învățămîntului”, în cadrul cărora au fost expuse unele aspecte și probleme ale educării colectivului de elevi, au fost de un real folos cadrelor didactice, dezvoltînd interesul lor față de aceste probleme, dînd un impuls pentru cercetarea formelor și metodelor adecvate de educare a colectivului de elevi în școlile noastre. Credem, însă, că discuțiile n-au fost suficiente de fecunde, că n-au adus toate roadele așteptate.

Putem constata din articolele apărute pînă în prezent că se disting net două linii în tratarea problemelor ridicate. Unei dintre participanții la discuție au adoptat o linie care poate fi numită empirică, expunînd în mod descriptiv o serie de aspecte concrete ale formării colectivului de elevi. Cu toate că în multe cazuri exemplele amintite sînt interesante și folositoare, considerăm totuși că aceste articole, în ultima analiză nu și-au atins pe deplin scopul. Aspectele tratate în aceste articole au fost foarte variate, lăsînd impresia că au fost alese la întîmplare. În unele cazuri au fost tratate izolat unele aspecte secundare ale procesului de formare a colectivului de elevi, valoarea lor fiind nu o dată supraapreciată, sau chiar prescit interpretat. Așa, de exemplu, în articolul „Probleme ale formării colectivului de elevi”, tov. S. Rabinovici arată rolul „colectivelor de disciplină”, al „formarelor colectivelor de elevi”, în afara faptului că în cazul amintit nu poate fi vorba de înființarea unor „colective” pentru obținerea disciplinei, ci de justa organizare a serviciului elevilor, considerăm că această metodă a fost supraapreciată.

Articolele de acest gen se mai caracterizează și prin lipsa de generalitate. Ele sînt mîrginite de descrierea unor aspecte concrete, fără tendința de a stabili unele concluzii

generale, de a arăta raportul care există între toate aspectele educării colectivului și aspectul tratat.

Cealaltă linie ar putea fi numită teoretică. (De exemplu, articolul tov. B. Grigoriu, „Unele probleme ale formării colectivului de elevi”, al tov. Otto Scheidter, „Colectivul școlii, parte integrantă a vieții sociale” etc.)

De la bun început vrem să subliniem că cele mai multe din problemele ridicate în aceste articole prezintă o deosebită importanță, clarificarea și concretizarea lor fiind solicitată de practica muncii instructiv-educative. Cu toate acestea, este curioasă faptul că aproape nici una din problemele din aceste articole n-a fost dezbătută pe larg în cadrul discuțiilor. Ne întrebăm: de ce nu s-a creat în mersul discuțiilor o legătură între articolele teoretice și cele practice? De ce n-au avut ecou problemele ridicate în mod teoretic? De ce n-au trezit ele un interes viu în rîndurile învățătorilor și profesorilor? Fără preluarea de a dezvalui toate cauzele acestui fenomen, credem că unul din motivele principale este faptul că în aceste articole nu au fost puse în discuție problemele tipice, lipsurile și greutățile principale ale formării colectivului de elevi în școlile noastre. În general, articolele teoretice (doar cu excepția articolelor tov. Mihalevici, „Să acordăm mai multă importanță problemelor teoretice cu privire la educația în spirit colectiv”) nu s-au bazat pe o analiză profundă a practicii din școli, ci au fost scrise din birou. Fiind în bună măsură rupte de realitate, ele n-au putut antrena cadrele frunțose în discuție, nu le-au dat un ajutor efectiv în generalizarea experienței lor înaintate.

Credem că în dezbaterile problemelor s-a manifestat lipsa studierii sistematice și științifice a practicii muncii instructiv-educative din școli. Din această cauză, pe lângă faptul că o serie de probleme importante au fost tratate schematic, există pericolul de a se ajunge la unele

concluzii greșite, dăunătoare practicii, care în loc să înarmeze cadrele noastre didactice, le dezorientază în munca lor de toate zilele. Acest fenomen s-a manifestat în oarecare măsură și în cadrul recentei sesiuni științifice a Institutului de științe pedagogice, unde au fost vii dezbătute unele probleme ale educării colectivului de elevi. Discuțiunile pe căile formării colectivului de elevi în procesul de învățămînt, unii tovarăși au afirmat, de exemplu, că munca instructivă nu oferă posibilități efective pentru formarea colectivului de elevi și că, deci, această problemă ar trebui să fie rezolvată în primul rînd în afara muncii din clasă. În esență, această afirmație se bazează pe următorul raționament: învățătura este o muncă individuală, nu implică o colaborare o cooperare complexă între elevi.

Dat fiind faptul că sarcinile învățătorului se rezolvă de către elevi în mod individual, ele nu pot constitui un scop comun, o perspectivă comună a clasei, și deci nu contribuie în mod efectiv la formarea colectivului de elevi. Învățătura poate deveni un scop comun numai după ce s-a format un colectiv bine încheiat, cu un spirit colectivizat dezvoltat.

Acest raționament este greșit și chiar dăunător practicii. Activitatea principală a elevilor este învățătura. Ne întrebăm: cum ne-am putea lipsi și în formarea colectivului de elevi, de activitatea lor de bază? Ar însemna să ne lipsim de factorul principal al educației spiritului colectiv în cadrul școlii. Oare putem încheia un colectiv puternic folosindu-ne numai de activitățile în afara clasei și extrascolare? Considerăm, așa cum arată practica multor școli, că în centrul formării colectivului de elevi trebuie să ste activitatea lor principală — învățătura. Caracterul individual al învățării trebuie luat în considerare, el poate ridica anumite greutăți în această muncă, însă nîldeocum nu putem ajunge la concluzia că această formă de activitate trebuie exclusă din rîndul mijloacelor pentru educarea colectivului de elevi.

Considerăm, așa cum arată Makarenko, că în educarea elevilor are în primul rînd importanță atitudinea elevilor, atitudinea colectivului față de muncă ce trebuie îndeplinită. Oare învățătura nu trebuie considerată de către elevi ca o sarcină comună, ca o luptă comună pentru obținerea unor rezultate cît mai bune?

Noi nu negăm rolul important, posibilitățile multiple ale diferitelor activități extrascolare în procesul formării colectivului de elevi. Astfel de activități trebuie organizate în mod sistematic și folosite la maximum în scopul formării și dezvoltării colectivului de elevi. Considerăm însă că nu ne putem mîrgini numai la activitatea extrascolară, ci că trebuie să urmărim realizarea colectivului de elevi în primul rînd în procesul de învățămînt. Activitățile extrascolare sînt subordonate sarcinilor instructiv-educative ale școlii. Dacă ne-am mîrgini numai la ele, ar însemna că am urmări educarea colectivului de elevi numai în activități secundare, laterale, subordonate și nu ne-am baza pe problema centrală a activității școlare.

Credem că în această privință se poate atinge cu ușurință la o concluzie comună pe baza analizei, a studierii sistematice și multilaterale a muncii instructiv-educative din școli. Societăți ca acest lucru este deosebit de important, deoarece mai sînt mulți tovarăși care își susțin părerile numai pe baza unor operații deductive, fără să-și asigure în de a le verifica în practică justetea.

Pe baza studierii experienței unor școli din Cluj cu privire la formarea colectivului de elevi, menționăm cîteva aspecte ale acestui proces, mîrginindu-ne propriu-zis numai la munca instructivă. Am urmărit în primul rînd cum se realizează în cadrul lecțiilor educarea ideologicopolitică a elevilor, formarea convingerilor în spiritul moralei comuniste — prima condiție esențială a educării juste a colectivului de elevi. Nu mai în cadrul unui colectiv just orientat din punct de vedere ideologicopolitic se pot forma trăsăturile de caracter ale omului de tip nou. Am asistat astfel la lecții de limba română în care au fost analizate fragmente din „Uzina vie” de Alexandru Sahia, „Mama” de Gorki, ca și la multe lecții de istorie unde s-a scos în evidență solidaritatea oamenilor muncii în lupta pentru cauză comună. Pedagogii au arătat elevilor că poporul a fost acela care a luptat cu abnegație împotriva cîmpilor și moșierime a lui strămoșii săi pentru a-și satisface interesele lor de clasă. Li s-au arătat elevilor în mod convingător frumusețea, măreția spiritului colectiv al oamenilor muncii, lupta lor plină de abnegație pentru cauză comună. Valoarea experienței acestor pedagogi constă în faptul că ei s-au preocupat să folosească în mod just influența educativă a lecțiilor pentru a contribui la formarea convingerilor colectivistice ale elevilor, la formarea trăsăturilor de caracter ale acestora.

Dirigintii s-au preocupat de folosirea în această direcție a posibilităților de care le oferă conținutul tuturor obiectelor predăte în clasele lor. Pe lângă ridicarea nivelului predării, ei au urmărit trezirea și largirea intereselor elevilor față de învățătura, dezvoltarea spiritului lor de răspundere.

Cu toate că acestea sînt condiții importante în educarea colectivului, totuși, în urma unei analize, s-a constatat că ele nu sînt suficiente, ci că procesul formării convingerilor trebuie să fie neapărat însoțit de o serie de alte măsuri. În acest sens trebuia rezolvată neapărat problema înarmării elevilor cu deprin-

si activități de grup, o perspectivă comună a clasei, și deci nu contribuie în mod efectiv la formarea colectivului de elevi. Învățătura poate deveni un scop comun numai după ce s-a format un colectiv bine încheiat, cu un spirit colectivizat dezvoltat.

Acest raționament este greșit și chiar dăunător practicii. Activitatea principală a elevilor este învățătura. Ne întrebăm: cum ne-am putea lipsi și în formarea colectivului de elevi, de activitatea lor de bază? Ar însemna să ne lipsim de factorul principal al educației spiritului colectiv în cadrul școlii. Oare putem încheia un colectiv puternic folosindu-ne numai de activitățile în afara clasei și extrascolare? Considerăm, așa cum arată practica multor școli, că în centrul formării colectivului de elevi trebuie să ste activitatea lor principală — învățătura. Caracterul individual al învățării trebuie luat în considerare, el poate ridica anumite greutăți în această muncă, însă nîldeocum nu putem ajunge la concluzia că această formă de activitate trebuie exclusă din rîndul mijloacelor pentru educarea colectivului de elevi.

Considerăm, așa cum arată Makarenko, că în educarea elevilor are în primul rînd importanță atitudinea elevilor, atitudinea colectivului față de muncă ce trebuie îndeplinită. Oare învățătura nu trebuie considerată de către elevi ca o sarcină comună, ca o luptă comună pentru obținerea unor rezultate cît mai bune?

Noi nu negăm rolul important, posibilitățile multiple ale diferitelor activități extrascolare în procesul formării colectivului de elevi. Astfel de activități trebuie organizate în mod sistematic și folosite la maximum în scopul formării și dezvoltării colectivului de elevi. Considerăm însă că nu ne putem mîrgini numai la activitatea extrascolară, ci că trebuie să urmărim realizarea colectivului de elevi în primul rînd în procesul de învățămînt. Activitățile extrascolare sînt subordonate sarcinilor instructiv-educative ale școlii. Dacă ne-am mîrgini numai la ele, ar însemna că am urmări educarea colectivului de elevi numai în activități secundare, laterale, subordonate și nu ne-am baza pe problema centrală a activității școlare.

Credem că în această privință se poate atinge cu ușurință la o concluzie comună pe baza analizei, a studierii sistematice și multilaterale a muncii instructiv-educative din școli. Societăți ca acest lucru este deosebit de important, deoarece mai sînt mulți tovarăși care își susțin părerile numai pe baza unor operații deductive, fără să-și asigure în de a le verifica în practică justetea.

Pe baza studierii experienței unor școli din Cluj cu privire la formarea colectivului de elevi, menționăm cîteva aspecte ale acestui proces, mîrginindu-ne propriu-zis numai la munca instructivă. Am urmărit în primul rînd cum se realizează în cadrul lecțiilor educarea ideologicopolitică a elevilor, formarea convingerilor în spiritul moralei comuniste — prima condiție esențială a educării juste a colectivului de elevi. Nu mai în cadrul unui colectiv just orientat din punct de vedere ideologicopolitic se pot forma trăsăturile de caracter ale omului de tip nou. Am asistat astfel la lecții de limba română în care au fost analizate fragmente din „Uzina vie” de Alexandru Sahia, „Mama” de Gorki, ca și la multe lecții de istorie unde s-a scos în evidență solidaritatea oamenilor muncii în lupta pentru cauză comună. Pedagogii au arătat elevilor că poporul a fost acela care a luptat cu abnegație împotriva cîmpilor și moșierime a lui strămoșii săi pentru a-și satisface interesele lor de clasă. Li s-au arătat elevilor în mod convingător frumusețea, măreția spiritului colectiv al oamenilor muncii, lupta lor plină de abnegație pentru cauză comună. Valoarea experienței acestor pedagogi constă în faptul că ei s-au preocupat să folosească în mod just influența educativă a lecțiilor pentru a contribui la formarea convingerilor colectivistice ale elevilor, la formarea trăsăturilor de caracter ale acestora.

Dirigintii s-au preocupat de folosirea în această direcție a posibilităților de care le oferă conținutul tuturor obiectelor predăte în clasele lor. Pe lângă ridicarea nivelului predării, ei au urmărit trezirea și largirea intereselor elevilor față de învățătura, dezvoltarea spiritului lor de răspundere.

Cu toate că acestea sînt condiții importante în educarea colectivului, totuși, în urma unei analize, s-a constatat că ele nu sînt suficiente, ci că procesul formării convingerilor trebuie să fie neapărat însoțit de o serie de alte măsuri. În acest sens trebuia rezolvată neapărat problema înarmării elevilor cu deprin-

si activități de grup, o perspectivă comună a clasei, și deci nu contribuie în mod efectiv la formarea colectivului de elevi. Învățătura poate deveni un scop comun numai după ce s-a format un colectiv bine încheiat, cu un spirit colectivizat dezvoltat.

Acest raționament este greșit și chiar dăunător practicii. Activitatea principală a elevilor este învățătura. Ne întrebăm: cum ne-am putea lipsi și în formarea colectivului de elevi, de activitatea lor de bază? Ar însemna să ne lipsim de factorul principal al educației spiritului colectiv în cadrul școlii. Oare putem încheia un colectiv puternic folosindu-ne numai de activitățile în afara clasei și extrascolare? Considerăm, așa cum arată practica multor școli, că în centrul formării colectivului de elevi trebuie să ste activitatea lor principală — învățătura. Caracterul individual al învățării trebuie luat în considerare, el poate ridica anumite greutăți în această muncă, însă nîldeocum nu putem ajunge la concluzia că această formă de activitate trebuie exclusă din rîndul mijloacelor pentru educarea colectivului de elevi.

Considerăm, așa cum arată Makarenko, că în educarea elevilor are în primul rînd importanță atitudinea elevilor, atitudinea colectivului față de muncă ce trebuie îndeplinită. Oare învățătura nu trebuie considerată de către elevi ca o sarcină comună, ca o luptă comună pentru obținerea unor rezultate cît mai bune?

Noi nu negăm rolul important, posibilitățile multiple ale diferitelor activități extrascolare în procesul formării colectivului de elevi. Astfel de activități trebuie organizate în mod sistematic și folosite la maximum în scopul formării și dezvoltării colectivului de elevi. Considerăm însă că nu ne putem mîrgini numai la activitatea extrascolară, ci că trebuie să urmărim realizarea colectivului de elevi în primul rînd în procesul de învățămînt. Activitățile extrascolare sînt subordonate sarcinilor instructiv-educative ale școlii. Dacă ne-am mîrgini numai la ele, ar însemna că am urmări educarea colectivului de elevi numai în activități secundare, laterale, subordonate și nu ne-am baza pe problema centrală a activității școlare.

Credem că în această privință se poate atinge cu ușurință la o concluzie comună pe baza analizei, a studierii sistematice și multilaterale a muncii instructiv-educative din școli. Societăți ca acest lucru este deosebit de important, deoarece mai sînt mulți tovarăși care își susțin părerile numai pe baza unor operații deductive, fără să-și asigure în de a le verifica în practică justetea.

Pe baza studierii experienței unor școli din Cluj cu privire la formarea colectivului de elevi, menționăm cîteva aspecte ale acestui proces, mîrginindu-ne propriu-zis numai la munca instructivă. Am urmărit în primul rînd cum se realizează în cadrul lecțiilor educarea ideologicopolitică a elevilor, formarea convingerilor în spiritul moralei comuniste — prima condiție esențială a educării juste a colectivului de elevi. Nu mai în cadrul unui colectiv just orientat din punct de vedere ideologicopolitic se pot forma trăsăturile de caracter ale omului de tip nou. Am asistat astfel la lecții de limba română în care au fost analizate fragmente din „Uzina vie” de Alexandru Sahia, „Mama” de Gorki, ca și la multe lecții de istorie unde s-a scos în evidență solidaritatea oamenilor muncii în lupta pentru cauză comună. Pedagogii au arătat elevilor că poporul a fost acela care a luptat cu abnegație împotriva cîmpilor și moșierime a lui strămoșii săi pentru a-și satisface interesele lor de clasă. Li s-au arătat elevilor în mod convingător frumusețea, măreția spiritului colectiv al oamenilor muncii, lupta lor plină de abnegație pentru cauză comună. Valoarea experienței acestor pedagogi constă în faptul că ei s-au preocupat să folosească în mod just influența educativă a lecțiilor pentru a contribui la formarea convingerilor colectivistice ale elevilor, la formarea trăsăturilor de caracter ale acestora.

Dirigintii s-au preocupat de folosirea în această direcție a posibilităților de care le oferă conținutul tuturor obiectelor predăte în clasele lor. Pe lângă ridicarea nivelului predării, ei au urmărit trezirea și largirea intereselor elevilor față de învățătura, dezvoltarea spiritului lor de răspundere.

Cu toate că acestea sînt condiții importante în educarea colectivului, totuși, în urma unei analize, s-a constatat că ele nu sînt suficiente, ci că procesul formării convingerilor trebuie să fie neapărat însoțit de o serie de alte măsuri. În acest sens trebuia rezolvată neapărat problema înarmării elevilor cu deprin-

si activități de grup, o perspectivă comună a clasei, și deci nu contribuie în mod efectiv la formarea colectivului de elevi. Învățătura poate deveni un scop comun numai după ce s-a format un colectiv bine încheiat, cu un spirit colectivizat dezvoltat.

Acest raționament este greșit și chiar dăunător practicii. Activitatea principală a elevilor este învățătura. Ne întrebăm: cum ne-am putea lipsi și în formarea colectivului de elevi, de activitatea lor de bază? Ar însemna să ne lipsim de factorul principal al educației spiritului colectiv în cadrul școlii. Oare putem încheia un colectiv puternic folosindu-ne numai de activitățile în afara clasei și extrascolare? Considerăm, așa cum arată practica multor școli, că în centrul formării colectivului de elevi trebuie să ste activitatea lor principală — învățătura. Caracterul individual al învățării trebuie luat în considerare, el poate ridica anumite greutăți în această muncă, însă nîldeocum nu putem ajunge la concluzia că această formă de activitate trebuie exclusă din rîndul mijloacelor pentru educarea colectivului de elevi.

Considerăm, așa cum arată Makarenko, că în educarea elevilor are în primul rînd importanță atitudinea elevilor, atitudinea colectivului față de muncă ce trebuie îndeplinită. Oare învățătura nu trebuie considerată de către elevi ca o sarcină comună, ca o luptă comună pentru obținerea unor rezultate cît mai bune?

Noi nu negăm rolul important, posibilitățile multiple ale diferitelor activități extrascolare în procesul formării colectivului de elevi. Astfel de activități trebuie organizate în mod sistematic și folosite la maximum în scopul formării și dezvoltării colectivului de elevi. Considerăm însă că nu ne putem mîrgini numai la activitatea extrascolară, ci că trebuie să urmărim realizarea colectivului de elevi în primul rînd în procesul de învățămînt. Activitățile extrascolare sînt subordonate sarcinilor instructiv-educative ale școlii. Dacă ne-am mîrgini numai la ele, ar însemna că am urmări educarea colectivului de elevi numai în activități secundare, laterale, subordonate și nu ne-am baza pe problema centrală a activității școlare.

Credem că în această privință se poate atinge cu ușurință la o concluzie comună pe baza analizei, a studierii sistematice și multilaterale a muncii instructiv-educative din școli. Societăți ca acest lucru este deosebit de important, deoarece mai sînt mulți tovarăși care își susțin părerile numai pe baza unor operații deductive, fără să-și asigure în de a le verifica în practică justetea.

Pe baza studierii experienței unor școli din Cluj cu privire la formarea colectivului de elevi, menționăm cîteva aspecte ale acestui proces, mîrginindu-ne propriu-zis numai la munca instructivă. Am urmărit în primul rînd cum se realizează în cadrul lecțiilor educarea ideologicopolitică a elevilor, formarea convingerilor în spiritul moralei comuniste — prima condiție esențială a educării juste a colectivului de elevi. Nu mai în cadrul unui colectiv just orientat din punct de vedere ideologicopolitic se pot forma trăsăturile de caracter ale omului de tip nou. Am asistat astfel la lecții de limba română în care au fost analizate fragmente din „Uzina vie” de Alexandru Sahia, „Mama” de Gorki, ca și la multe lecții de istorie unde s-a scos în evidență solidaritatea oamenilor muncii în lupta pentru cauză comună. Pedagogii au arătat elevilor că poporul a fost acela care a luptat cu abnegație împotriva cîmpilor și moșierime a lui strămoșii săi pentru a-și satisface interesele lor de clasă. Li s-au arătat elevilor în mod convingător frumusețea, măreția spiritului colectiv al oamenilor muncii, lupta lor plină de abnegație pentru cauză comună. Valoarea experienței acestor pedagogi constă în faptul că ei s-au preocupat să folosească în mod just influența educativă a lecțiilor pentru a contribui la formarea convingerilor colectivistice ale elevilor, la formarea trăsăturilor de caracter ale acestora.

Dirigintii s-au preocupat de folosirea în această direcție a posibilităților de care le oferă conținutul tuturor obiectelor predăte în clasele lor. Pe lângă ridicarea nivelului predării, ei au urmărit trezirea și largirea intereselor elevilor față de învățătura, dezvoltarea spiritului lor de răspundere.

Cu toate că acestea sînt condiții importante în educarea colectivului, totuși, în urma unei analize, s-a constatat că ele nu sînt suficiente, ci că procesul formării convingerilor trebuie să fie neapărat însoțit de o serie de alte măsuri. În acest sens trebuia rezolvată neapărat problema înarmării elevilor cu deprin-

si activități de grup, o perspectivă comună a clasei, și deci nu contribuie în mod efectiv la formarea colectivului de elevi. Învățătura poate deveni un scop comun numai după ce s-a format un colectiv bine încheiat, cu un spirit colectivizat dezvoltat.

Acest raționament este greșit și chiar dăunător practicii. Activitatea principală a elevilor este învățătura. Ne întrebăm: cum ne-am putea lipsi și în formarea colectivului de elevi, de activitatea lor de bază? Ar însemna să ne lipsim de factorul principal al educației spiritului colectiv în cadrul școlii. Oare putem încheia un colectiv puternic folosindu-ne numai de activitățile în afara clasei și extrascolare? Considerăm, așa cum arată practica multor școli, că în centrul formării colectivului de elevi trebuie să ste activitatea lor principală — învățătura. Caracterul individual al învățării trebuie luat în considerare, el poate ridica anumite greutăți în această muncă, însă nîldeocum nu putem ajunge la concluzia că această formă de activitate trebuie exclusă din rîndul mijloacelor pentru educarea colectivului de elevi.

Considerăm, așa cum arată Makarenko, că în educarea elevilor are în primul rînd importanță atitudinea elevilor, atitudinea colectivului față de muncă ce trebuie îndeplinită. Oare învățătura nu trebuie considerată de către elevi ca o sarcină comună, ca o luptă comună pentru obținerea unor rezultate cît mai bune?

Noi nu negăm rolul important, posibilitățile multiple ale diferitelor activități extrascolare în procesul formării colectivului de elevi. Astfel de activități trebuie organizate în mod sistematic și folosite la maximum în scopul formării și dezvoltării colectivului de elevi. Considerăm însă că nu ne putem mîrgini numai la activitatea extrascolară, ci că trebuie să urmărim realizarea colectivului de elevi în primul rînd în procesul de învățămînt. Activitățile extrascolare sînt subordonate sarcinilor instructiv-educative ale școlii. Dacă ne-am mîrgini numai la ele, ar însemna că am urmări educarea colectivului de elevi numai în activități secundare, laterale, subordonate și nu ne-am baza pe problema centrală a activității școlare.

Credem că în această privință se poate atinge cu ușurință la o concluzie comună pe baza analizei, a studierii sistematice și multilaterale a muncii instructiv-educative din școli. Societăți ca acest lucru este deosebit de important, deoarece mai sînt mulți tovarăși care își susțin părerile numai pe baza unor operații deductive, fără să-și asigure în de a le verifica în practică justetea.

Pe baza studierii experienței unor școli din Cluj cu privire la formarea colectivului de elevi, menționăm cîteva aspecte ale acestui proces, mîrginindu-ne propriu-zis numai la munca instructivă. Am urmărit în primul rînd cum se realizează în cadrul lecțiilor educarea ideologicopolitică a elevilor, formarea convingerilor în spiritul moralei comuniste — prima condiție esențială a educării juste a colectivului de elevi. Nu mai în cadrul unui colectiv just orientat din punct de vedere ideologicopolitic se pot forma trăsăturile de caracter ale omului de tip nou. Am asistat astfel la lecții de limba română în care au fost analizate fragmente din „Uzina vie” de Alexandru Sahia, „Mama” de Gorki, ca și la multe lecții de istorie unde s-a scos în evidență solidaritatea oamenilor muncii în lupta pentru cauză comună. Pedagogii au arătat elevilor că poporul a fost acela care a luptat cu abnegație împotriva cîmpilor și moșierime a lui strămoșii săi pentru a-și satisface interesele lor de clasă. Li s-au arătat elevilor în mod convingător frumusețea, măreția spiritului colectiv al oamenilor muncii, lupta lor plină de abnegație pentru cauză comună. Valoarea experienței acestor pedagogi constă în faptul că ei s-au preocupat să folosească în mod just influența educativă a lecțiilor pentru a contribui la formarea convingerilor colectivistice ale elevilor, la formarea trăsăturilor de caracter ale acestora.

Dirigintii s-au preocupat de folosirea în această direcție a posibilităților de care le oferă conținutul tuturor obiectelor predăte în clasele lor. Pe lângă ridicarea nivelului predării, ei au urmărit trezirea și largirea intereselor elevilor față de învățătura, dezvoltarea spiritului lor de răspundere.

Cu toate că acestea sînt condiții importante în educarea colectivului, totuși, în urma unei analize, s-a constatat că ele nu sînt suficiente, ci că procesul formării convingerilor trebuie să fie neapărat însoțit de o serie de alte măsuri. În acest sens trebuia rezolvată neapărat problema înarmării elevilor cu deprin-

Scolarizarea tuturor copiilor de vîrstă școlară — sarcină de bază a școlii, a organizațiilor obștești

Lupta pentru lichidarea analfabetismului în țara noastră este strîns legată de felul cum se rezolvă problema școlarizării. Paraul și guvernul nostru acordă o deosebită atenție cuprinderii în școlile elementare a tuturor copiilor de vîrstă școlară, îndeplinirii cu strictețe a planului de școlarizare, în regimul burghezo-mosieresc, numărul neșcolarizator de carte creștea din an în an prin numărul mare de copii de vîrstă școlară care rămîneau în afara școlii. Este suficient să arătăm că în anul școlar 1932-1933 numai jumătate din numărul copiilor de vîrstă școlară erau cuprinși în clasele I-IV, din cauza numărului insuficient de școli și a condițiilor materiale grele în care se zbateau oamenii muncii.

Începînd de la 23 August 1944 și mai ales după reforma învățămîntului din 1948, s-a dus o intensă muncă pentru cuprinderea în școli a tuturor copiilor de vîrstă școlară. Rețeaua de școli elementare s-a mărit prin înființarea de unități școlare în cartiere, săle și cătune izolate. S-au construit noi localuri de școli și s-a mărit capacitatea de cuprindere a școlilor existente.

În multe regiuni și raioane, acțiunea de cuprindere în școală a tuturor copiilor de vîrstă școlară a fost sprijinită în bună măsură de sfaturile populare și de comitetele organizațiilor obștești. Un mare număr de copii au primit îmbrăcăminte, manuale și rechizite școlare. O contribuție deosebită de însemnată la asigurarea școlarizării tuturor copiilor de vîrstă școlară au adus cadrele didactice, prin munca lor în scopul lămuririi părinților pentru trimiterea copiilor la școală.

Datorită acestor acțiuni, numărul copiilor neșcolarizati și al celor rămași nepretenți din cauza slabei frecvențe a scăzut an de an, ajungîndu-se ca la sfîrșitul anului școlar 1954-1955 numărul lor să prezinte un procent cu totul neînsemnat.

Rămînea totuși un fost pe grele și prea mult pentru ca vindecarea lor să se fi putut obține într-un timp atît de scurt.

În acest an școlar, din datele recente pe care le are Ministerul Învățămîntului, se constată o tendință de creștere a numărului copiilor neșcolarizati prin adăugirea celor cu frecvență slabă.

Ținînd seama că această situație constituie o piedică în calea desfășurării revoluției culturale, a construirii socialismului în țara noastră, este necesar să se treacă imediat la măsuri care să ducă la cuprinderea tuturor copiilor în școli și la asigurarea unei

bune frecvențe a tuturor copiilor de vîrstă școlară.

Directorii de școli trebuie să fiină o strictă evidență a copiilor de vîrstă școlară din cadrul circumscripțiilor, precum și evidența mișcărilor de elevi survenite în timpul anului. Pentru îmbunătățirea cît mai urgentă a situației este necesar ca fiecare școală să întocmească imediat o evidență a copiilor neșcolarizati și a elevilor cu frecvență neregulată, cu specificarea cauzelor.

Fiecare secție de învățămînt regională și raională (ordinesc) va analiza de îndată cauzele nefrecvenței. Se vor organiza comisii cu organele locale, cu deputați ai sfaturilor populare, cu delegați ai întreprinderilor, instituțiilor, cu comitetele sindicale, organizații U.T.M., organizații de femei etc. spre a se lua cele mai eficiente măsuri pentru sprijinirea școlarizării. Cu ajutorul acestora se vor organiza brigăzi pentru vizitarea părinților ai căror copii nu frecventează școala, spre a se duce o intensă muncă de lămurire în scopul de a-i determina să-și trimită copiii la școală, astfel ca în timpul ce a mai rămas pînă la sfîrșitul anului să se obțină o îmbunătățire hotărîtoare a frecvenței.

Spre a se evita absențele repetate ale unor elevi se recomandă cadrelor didactice, vizitarea mai des a acestora la domiciliu, pentru a cunoaște cauzele absențelor fiecărui copil și a lua măsuri în vederea înlăturării lor. Legătura permanentă a cadrelor didactice cu familia este unul din mijloacele esențiale pentru îmbunătățirea frecvenței elevilor.

Acolo unde este cazul, cadrele didactice trebuie să ceară sprijinul organelor locale pentru ajutorarea copiilor cu îmbrăcăminte, manuale, rechizite, masa la cantină etc.

Pentru ajutorarea elevilor care vor fi aduși la școală de acum încolo, alți pentru cei care nu au fost cuprinși și alți pentru cei cu o frecvență slabă, cadrele didactice au datoria să organizeze lecții suplimentare de pregătire. Acelora care nu vor putea să-și însușească cunoștințele corespunzătoare pînă la sfîrșitul anului școlar nu li se va încheia situația la această dată, ci vor fi amînați în mod excepțional cu o lună, timp în care, de asemenea, vor fi ajutați de învățători prin cursuri speciale.

Cadrele didactice trebuie să imbineze și de zi la zi pentru ridicarea nivelului științific al procesului de învățămînt cu lupta pentru scderea definitivă a izvoarelor analfabetismului, nelăsînd nici un copil de vîrstă școlară în afara școlii.

N. TRUFAȘU

Organizarea lucrărilor practice de atelier

Școala de cultură generală, care constituie veriga principală în sistemul nostru de învățămînt, are menirea să asigure pregătirea teoretică și multilaterală a tinerii generații. În lumina directivelor Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la cel de al doilea plan cincinal, școlii de cultură generală îi revine sarcina importantă de a întări legătura dintre teorie și practică în producție. Această sarcină se realizează îndeosebi prin învățămîntul politehnic, în cadrul căruia elevii trebuie să aplice cunoștințele teoretice însușite, se înarmeze cu variate deprinderi practice, își însușească cunoștințele de bază ale tehnicii și tehnologiei.

Prin introducerea învățămîntului politic în școala de cultură generală, cunoștințele elevilor se largesc și se consolidează prin numeroase aplicații, prin cunoașterea realităților tehnicii avansate, ca și prin lucrările practice pe care le efectuează în mod organizat în timpul anilor de învățătura.

Astfel, pentru învățămîntul de 7 ani (clasele V-VII) este necesar să se organizeze în școală două ateliere: unul de țîmpărie și altul de lăcătușerie, a căreia dimensiune de muncă, înzestrată cu trusele de scule strict necesare. Aceste ateliere vor servi alți pentru lucrările practice de țîmpărie și lăcătușerie, cît și pentru cercurile „mîini îndemnatice” organizate pentru elevii școlii.

Atelierul de țîmpărie poate fi organizat într-o sală de minimum 40 metri pătrați, în care se vor fixa 10 teighele, așa ca să poată lucra cîte doi elevi la o teighele. Este de dorit ca atelierul să aibă sculele strict necesare: fierăstrău, radele, dălii, ciocane, coarbe, instrumente de măsură, raspițe, clește pentru cuie, prese pentru închețat, tociță, string pentru lemn etc. Ca mobilier necesar în atelierul de țîmpărie se recomandă: un rastel pentru scule de țîmpărie, un dulap pentru scule de țîmpărie, o tablă pentru scris, o măsura și scaun pentru maistru.

Atelierul de lăcătușerie trebuie să fie amenajat într-o sală cu suprafață de circa 40-50 m.p.; cu 15-20 meșchii instalate pe bancuri prevăzute cu oie un sertar în dreptul fiecărei meșchii. De asemenea, se recomandă ca în fiecare sertar să

existe o trusă cu următoarele scule strict necesare: un ciocan de 250 gr., un cadru de fierăstrău, două dălii, un dorn, un punctator, un ac de trasat, o surubelniță, o cheie reglabilă, un clește patent, un echer, două compase (de eglerior) un subțier sau o rigla gradată, un ciorn filler, o manivelă pentru burghie de filet, o pilă dreptunghiulară aspră, o pilă dreptunghiulară semîntină, o pilă dreptunghiulară fină (D=5 mm și D=10 mm), un ciocan de lipit, o serie de burghie spirale și două pinze de fierăstrău pentru metale. Ca masini unelte, atelierul trebuie să aibă o mașină de găurit, un polizor și eventual un string paralel.

În atelierul de lăcătușerie trebuie să se afele un dulap pentru scule rezervă și materiale, un dulap pentru piese gata, rezultate din muncă ale elevilor, un dulap pentru material didactic, o tablă de scris, o măsă și un scaun pentru maistru.

Pentru operațiuni de forare și sudură se recomandă a se instala într-o încăpere de aproximativ 24 metri pătrați o vatră cu o forță de pector, una sau două moarate, două truse electrice fierare, două ciocane a cîte 2 kg, un ciocan de 3 kg, un plantor, un rotator și un aparat de sudură electrică.

Asemenia ateliere trebuie să fie organizate și pentru elevii claselor VIII-X, mai ales atelierul de lăcătușerie, de care elevii se vor servi pînă la absolvirea școlii. După ce în clasele V-VII elevii își foramează deprinderi și cunoștințe tehnologice de țîmpărie și lăcătușerie, în clasa a VIII-a ei își însușesc cunoștințe practice despre mașini unelte, mai ales despre string.

Lucrările practice la masinile unelte trebuie să fie strîns legate de conținutul lecțiilor de fizică și de matematică din clasa a VIII-a. În clasa a IX-a, paralel cu cunoștințele de fizică, elevii trebuie să-și însușească deprinderi practice în legătură cu mecanica auto.

În clasa a X-a, elevii își vor însuși cunoștințe și deprinderi practice în domeniul aplicării legilor electriceității și al radiofoniei. Prin practica în domeniul electrotehnicii și radiofoniei elevii vor cunoaște executarea diferitelor operațiuni de instalații electrice, aparate electrice și aparate de radio.

Atelierul de mecanică auto va fi organizat într-o sală la parter, cu o suprafață de maximum 40 metri pătrați. Acest atelier trebuie să fie prevăzut cu o tablă pentru scris, o măsă cu scaun pentru maistru, două bancuri pentru motoare auto, două bancuri

Pentru ridicarea nivelului predării limbii române

În școala noastră, studiul limbii și literaturii române ocupă un loc de frunte. Cunoașterea de către elevi a limbii și literaturii române contribuie la formarea concepției lor materialiste despre lume și viață, la dezvoltarea dragostei lor pentru patrie, pentru tradițiile progresiste ale poporului nostru.

Conștiința de importanța predării limbii și literaturii române în formarea unui tineret bine pregătit, dorim să așezăm atenția asupra unor aspecte pe care le-au relevat examenle de admitere din ultimii ani la Universitatea din Iași.

Atât la examenul de admitere din august 1954, cât și la acela din august 1955 s-au dat trei subiecte la literatura română și o analiză gramaticală. Candidații trebuiau să dezvolte în scris unul din cele trei subiecte de literatură și să efectueze de asemenea în scris analiza gramaticală. Mulți dintre ei au arătat suficiența precipe în privința interpretării fenomenului literar, și-au alcătuit lucrările scrise după un plan judicios, și-au exprimat doilea într-un stil clar, au dovedit o orientare ideologică justă. Mulți candidați au dovedit că stăpinesc cunoștințe precise de gramatică.

Toate aceste aspecte pozitive au confirmat odată mai mult că munca asiduă a cadrelor didactice, precum și conștiințiozitatea marelui crescând a tineretului în vederea asimilării cunoștințelor și-au dat roadele așteptate.

Dar, alături de aceste aspecte pozitive, în rezultatele examenelor de admitere de la Universitatea din Iași apar și o serie de lipsuri asupra cărora este bine să ne oprim mai mult spre a le descoperi cauzele și a găsi mijloace prin care să le putem înlătura cât mai grabnic.

Astfel, s-a constatat că cei mai mulți candidați oculesc subiectele de literatură clasică sau, atunci când tratează un astfel de subiect, rezultatele sînt de multe ori sub nivelul așteptat.

Faptul că tineretul nostru citește cu interes literatura noastră actuală este, fără îndoială, un fapt pozitiv. Această literatură le înfățișează chipul omului zilelor noastre, care muncеște cu înfăptuire pentru construirea vieții noi. În același timp însă nu trebuie să se subaprecieze și să se neglijeze studiul literaturii noastre populare și clasice.

Din lucrările a căror temă se referă la literatura clasică, cele mai bune au fost acelea privitoare la Caragiale. Lucrările despre Eminescu au fost în cea mai mare parte mediocre, dovadă că elevii nu cunosc în adâncime opera marelui nostru poet și nu au o înțelegere profundă a acesteia. În tratarea temei ei au citat doar câteva fragmente studiate în clasă a VII-a sau menționate în antologia pentru clasă respectivă. Programa de învățămînt a școlii medii acordă studiului opereii lui Eminescu cel mai mare număr de ore față de toți ceilalți scriitori ai noștri. De asemenea, sînt indicate toate temele care epuizează cel puțin opera sa poetică. Regretăm că opereii în proză nu i se acordă mai multă importanță, cu toate că în unele fragmente din această operă se vede și mai clar decât în opera sa poetică legătura strînsă dintre poezie și viața maselor populare, cu năzuințele lor spre libertate și fericire.

Dintre candidații care au tratat tema privitoare la activitatea lui C. Dobrogeanu Ghereș în domeniul criticilor literare foarte puțini au obținut note de trecere. Candidații care și-au ales acest subiect au dovedit că au citit prea puțin din opera criticului. De aceea ei n-au știut să arate criteriile de valorificare a opereii de artă indicate de Ghereș, după cum n-au știut să arate de care scriitori români

sau străini s-a ocupat el. Candidații aceștia n-au amintit nimic despre școala critică a lui Ghereș, n-au subliniat că critica științifică de azi cunoaște în Ghereș un deschizător de drum.

Un alt aspect al lipsurilor lucrărilor scrise îl constituie faptul că o parte dintre candidați n-au exercitat compoziții. Unele lucrări au fost întocmite fără să se urmărească un plan, un fir logic. Citeodată introducerea erau ruple de tema lucrării, conținutul o serie de locuiri, iar încheierea, când nu lipseau cu desăvîrșire, nu erau decît variante ale introducerilor.

În lucrările unor candidați mai persista o serie de greșeli de ortografie. Astfel, sînt scrise împreună, fiind considerate ca o singură unitate lexicală, cuvinte care și-au individualitatea lor, ca de exemplu dăne (imperativul de la d-a da plus pronumele ne), lea spus, spre ai împiedica, spre ai înțepa, sau dus, un poet deal nostru. Pe de altă parte, sînt considerate drept cuvinte deosebite și scrise astfel elemente care alcătuiesc un singur cuvînt: să fie din „să fie” și „vei” etc. Chiar multe lucrări substanțiale în ceea ce privește fondul păcătuiau în ceea ce privește ortografia.

Interesante sînt de asemenea și observațiile făcute pe marginea răspunsurilor orale la facultățile unde limba și literatura română figurau ca obiect de examen. Aceste răspunsuri au arătat de asemenea că marea majoritate a elevilor au o pregătire temeinică în domeniul limbii și literaturii române. Editarea manualelor de literatură, precum și a antologiilor a înlesnit multor candidați o orientare justă în aprecierea operelor literare. Răspunsurile multor candidați au fost precise și juste, s-au sprijinit pe citate din operele respective, atît în versuri cit și în proză.

Totuși, s-au constatat și la examenul oral o serie de deficiențe în pregătirea unor candidați. O parte dintre aceștia au dovedit că au cunoștințe vagi și confuze cu privire la istoria literaturii. De asemenea, au fost și candidați care au prezentat în mod totuși fals conținutul unor opere precum: „Unde nu sînt visătorii” și „Liniștea” de Alexandru Vlahuță sau „Seri-soara I” de Mihail Eminescu. În legătură cu conținutul unor opere literare cu subiect din trecut istoric al patriei noastre, cum ar fi trilogia istorică a lui Delavrancea sau „Nicoară Potcoava” a lui Mihail Sadoveanu, o serie de candidați au făcut dovadă că nu posedă unele noțiuni importante cu privire la istoria patriei.

Deși programa de învățămînt acordă destulă atenție studiului gramaticii, s-a constatat că mai sînt elevi care nu și-au însușit-o suficient de temeinic. Astfel, unii absolvenți ai școlilor medii confundă categoriile gramaticale, nefiind în stare, de exemplu, să facă deosebirea între mod și timp.

Socotim că una dintre principalele cauze ale acestor deficiențe a constituit-o lipsa manualelor în perioada cînd elevii învățau materia clasei respective. Mulți candidați își justificau noștința cu argumentul „profesorul nostru de limba română nu ne-a spus nimic despre această chestiune”. Elevii n-au avut ani de-a rîndul un manual care să-i orienteze în interpretarea fenomenului literar. Apariția volumelor de istoria literaturii române pentru clasele a VIII-a și a IX-a umple un gol bine simțit. Ele au și contribuit la remedierea uzora

din lipsurile constatate. Înțrierea apariției volumului de istoria literaturii române pentru clasa a X-a perpetuează o stare rea de lucruri. În anii din urmă, cînd am făcut lecții fără să ne sprijinim pe ajutorul manualului n-am verificat din plin necesitatea.

O altă cauză poate să fie lipsa de pe piață și din bibliotecile școlare a unora dintre operele literare indicate de programa de învățămînt. Acolo unde nu au apărut ediții noi, candidații s-au prezentat numai cu lectura fragmentelor publicate în antologii. Unii candidați însă, care au mers pe linia minimumului de rezistență, au rămas numai la paginile antologiilor chiar cînd operele scriitorilor studiați au apărut în multe ediții populare. Pe aceștia antologiile nu i-au stimulat să citească opera scriitorului în întregime, ci s-au făcut să se mulțumească numai cu fragmente, ceea ce nu împiedică să cunoască în adîncime valoarea acestor opere.

Factorul hotărîtor de care depinde nivelul de pregătire al elevilor este munca profesorului. În învățămîntul nostru sînt numeroși profesori de limbă și literatură română care posedă cunoștințe temeinice, care își pregătesc lecțiile cu seriozitate, străduindu-se să fie la curent cu ceea ce mai nou date din domeniul limbii și literaturii, preocupându-se în același timp de îmbunătățirea continuă a metodelor de predare. Multe din lipsurile semnalate mai sus în ceea ce privește pregătirea candidaților se explică, însă, prin faptul că mai există profesori care nu se preocupă de ridicarea nivelului lor științific și metodic, predîndu-le în loc un nivel scăzut.

Aceștea ar fi unele dintre cauzele care explică într-o anumită măsură lipsurile constatate în asimilarea cunoștințelor de limbă și literatură română.

Este necesar să se folosească toate mijloacele pentru a ridica pe toți elevii la nivelul celor mai buni, lucru pe deplin posibil, pe care-l dovedește faptul că în școlile noastre întîmîm din ce în ce mai des cazuri de clase fără repetenți.

Ministerul Învățămîntului a luat o serie de măsuri menite să întărească calitatea pregătirii elevilor. Reexaminarea durată a învățămîntului de cultură generală, întocmirea noilor planuri și programe de învățămînt va duce, fără îndoială, la asigurarea unui nivel mai ridicat și în ceea ce privește cunoștințele de limbă și literatură română ale elevilor.

Pentru a asigura însușirea temeinică a cunoștințelor de limbă și de literatură, profesorii trebuie să acorde o grijă permanentă exercițiilor și analizei gramaticale, precum și analizei textelor literare. Pentru ca elevii să-i însușească în adîncime conținutul textelor literare studiate, profesorii trebuie să discute în clasă, cît mai frecvent, asupra temei și asupra mijloacelor literare folosite de scriitor. Elevii trebuie stimulați să justifice afirmațiile făcute, în special asupra valorii operelor literare, înlăturîndu-se practica învechită de a cere elevilor să reproducă mecanic afirmațiile din manual sau cele conținute în explicațiile profesorului. Folosirea cu precizie a schemelor, alburilor și a altui material demonstrativ, îmbogățirea bibliotecilor școlare și îndrumarea atentă a activității cercurilor literare sînt de asemenea mijloace însemnate prin care profesorii de limbă română pot contribui la lărgirea cercului de cunoștințe al elevilor.

Profesorii trebuie să cultive nota distinctivă a obiectului pe care-l predau, așa încît lecțiile de limbă și literatură română să lase elevilor o amintire plăcută a anilor lor de formare.

I. D. LAUDAT
lector la Facultatea de filologie
din Iași

Destinul lui Heinrich Heine în trecut și în prezent

A. M. Sperber

La propunerea Consiliului Mondial al Păcii, omenirea progresistă din lumea întreagă sărbătorește amintirea lui Heinrich Heine, marele poet german progresist, de la moartea sa-căruia s-a împlinit o sută de ani.

Societatea burgheză, care se interesează în general foarte puțin de răspîndirea culturii și care nu face nimic pentru a înlesni cunoașterea de către masele largi a marilor realizări spirituale, și-a dat cea mai mare ostentată ca prin defăimări, falsificări și deformări, prin tăcere sau prin zăcă și îndepărtare din memoria omenirii imaginea lui Heine. În strofele și în întirurile sale, în scrierile lui politice, în satirele și pamfletele sale bătea prea puternic pulsul unei vieți noi, răsună prea clar chemarea de deșteptare a o vremii nouă, chemarea la luptă pentru dreptate socială, pentru răsturnarea puterii trecutului. Această voce trebuia adusă la tăcere și pentru aceasta burghezia nu s-a dat înlături de la nici un mijloc.

Lui Heine nu i s-a reproșat numai faptul că ar fi un om lipsit de caracter, un „sagabond fără patrie”, un „agent francez puțin” și un „dușman al patriei și al poporului său”, ci s-au scris volume groase pentru a dovedi că Heine nici n-ar fi fost măcar poet, ci un simplu virtuos care zdrăngăne sentimentul o lui dezacordată, un mînuitor de versuri superficial, lipsit de orice sentiment.

Cu toate aceste șușoale de minciuni și calomnii, lumea burgheză n-a reușit să-și ștergă din înțelegere pe Heine din amintirea omenirii. Mai ales în ochii clasei muncitoare revoluționare, chipul lui spiritual n-a fost tulburat niciodată.

Este drept că pentru unii cititori el a rămas numai poetul unor frumoase poezii de dragoste, al lui „Loreley” și al „Grenadivilor”, al descrierilor hazii de căldătorie. Din cauza strădărilor comune ale „șințitei abtante” dintr-o infamă burghezilor falsificatori ai literaturii, ignoranți și prostia esteticilor burghezi și cîca bestială fascistă, unul din cei mai progresiști poeți ai lumii, brațul luptător pentru omenire și omenie, Heinrich Heine, nu a putut fi pe deplin cunoscut de masele largi în adevărata-i valoare, ca adevărații și nemuritoarele sale opere.

Aici vom da peste părerea greșită, mult răspîndită, că negarea, trecerea sub tăcere, falsificarea și diminuearea lui Heine și a însemnății opereii sale, practicate de burghezie timp de un secol, se datorează originii lui ebraice. Bineînțeles că peste tot unde se adună reacționari, ignoranți și obscuranțiști nu pot lipsi nici antisemitii. Dar ceea ce burghe-

zia nu a putut ierta lui Heine niciodată n-a fost originea sa ebraică — cea burgheză înțelegîndu-se foarte bine cu Rothschild și cu alții de teapa lui — ci orientarea sa politică. Heine a fost în literatura germană executantul testamentului revoluției franceze, dușmanul de moarte al reacțiunii din Germania și din alte țări și mai ales criticul și demascatorul liberalismului burghez, spaima tuturor „burții verziilor” și înștitorilor.

Privit mai îndeaproape, Heine nu a fost niciodată un luptător politic pentru cauza revoluției proletare, ci numai un democrat revoluționar dintr-un punct de vedere radical. El a aparținut însă cu întreaga sa simpatie cinstită sferei spirituale a vremurilor ce se anunțau, timpurilor clasei muncitoare organizate, a cărei creștere el a prezăcut-o și a salutată-o cu entuziasm.

De aceea a fost dușmanul de moarte al societății burgheze, din rîndurile căreia se născuse, însă căreia îi aparținea numai formal. Această izolare și singurătate a unui mare gînditor, înstrăinat de lumea sa proprie, care-l nega și urmărea, ca și opoziționarea de a se lega de o altă lume, mai bună, aceasta este caracteristica destinului omenesc și poetic al lui Heinrich Heine, și mai ales a destinului său în viața spirituală a popoarelor.

Denaturarea adevăratului poet și luptător Heine în aprecierea contemporanilor săi, cît și a celor de mai tîrziu este un exemplu grăitor al „practicii culturale” burgheze.

Această îndelungată nedreptate trebuie înlăturată.

Heine este de mult unul din cei mai iubii poeți străini în România, mai ales în rîndurile tineretului. Cercurile intelectuale progresiste care se alăturaseră mișcării muncitorești, cum erau cercurile grupate în jurul publicațiilor „Contemporanul” și „Lumea Nouă”, au contribuit, la timpul lor, la înțelegerea opereii lui Heine în viața spirituală a poporului. A. Toma a fost printre primii care l-au tălmăcit pe Heine. De atunci mai mulți traducători talentați, începînd cu St. O. Iosif și sfîrșind cu Al. Filipide, Em. Dorian, Maria Banus, Veronica Porumbacu, Nina Casian, Em. Cerbu etc. s-au străduit să redea opera lui Heine în limba română.

Editurile și învățămîntul din țara noastră au datorat să contribuie la restabilirea chipului autentic al poetului și omului Heine. Și la noi Heine a fost cunoscut doar ca un simpatic trubadur, autor al unor fermecătoare poezii de dragoste și al unor descrieri încîntătoare, al unor folcloane pline de haz. Se știe încă tînd unde se adună reacționari, ignoranți și obscuranțiști nu pot lipsi nici antisemitii. Dar ceea ce burghe-

INFORMAȚIE

Etapa locală a Olimpiadei de matematică și fizică, amînată din cauza vacanței școlare, va avea loc în ziua de 4 martie, la ora 8 pentru matematică și la ora 9 pentru fizică. Subiectele trimise sînt valabile. Plăcuțele vor fi deschise de către comisia pentru Olimpiadă în ziua de 4 martie, cu o jumătate de oră înainte de începerea lucrărilor la fiecare specialitate.

Problemele rezolvate de către elevii claselor V-VII participanți la Olimpiada tinerilor matematicieni și fizicieni se primesc pînă la 10 martie a.c., la Filialele regionale ale Societății de matematică și fizică.

La fixarea adevăratei imagini și a adevăratei însemnății a lui Heinrich Heine, adică a tot ce a rămas viu, nealterat și adevărat pentru cititorul de azi, trebuie să pornim chiar de la părerea lui Heine în această problemă:

„Eu niciodată n-am pus preț pe gloria de poet, iar dacă cîntecelor mele sînt prețuite sau criticate, puțin îmi pasă... Un palos însă să-mi punerți pe sicriu, căci am fost un soldat curajos în lupta de eliberare a omenirii...”

Bineînțeles, Heine este un mare poet din cele mai mari poeți ai literaturii universale. Farmecul și înălțimea sa de dragoste este de neasemuit. Heine a învîdat de la cîntecul popular simplitatea limbii și a exprimat-o în minunatele sale poezii despre mare și în baladele sale pline de veredă domoște o vrajă de nedescris. Și scrierile sale în proză, mai ales „Imperiile de căldătorie”, sînt de mare importanță. Stilul captivant și plin de spirit, fermecătoarele descrieri ale naturii și minunata atmosferă care domoște în ele le-au făcut dragi și celor tineri și celor bătrîni. Heine este și un foarte talentat povestitor — deși destul de necunoscut cu atare — iar scrierile sale în legătură cu problemele de critică de artă și cultură sînt în felul lor din cele mai bune. Heine este părintele folietonului modern — ne mai vorbînd de manual politic. În opera sa cu caracter politic trebuie căutăta și cheia actualității și viabilității opereii sale în zilele noastre. El a răspuns cu o pasiune deosebită cerințelor zilei, a slujit omenirii sale și a participat activ la lupta lor. Punerea pe primul plan a cauzei omenirii în detrimentul „artei pure” a fost și a rămas la Heine un „Credo” sfînt. Suferința omenescă socială, pe care Heine o înfățișează în tonuri tari și puternice, constituie miezul, acordul de bază al nemuritorii și măreții sale opere. Acolo unde scoate la iveală problemele sociale, unde cheamă la luptă împotriva exploatareii și asuprii, el este mereu măreț și de neuit. Simțirea sa omenescă pentru cei suferinzi și oropsii sînt forțele motrice ale marilor sale creații.

Aceste părți esențiale ale opereii sale poetice trebuie cunoscute de masele largi — și aici au un rol de seamă criticii noștri literari, profesorii, editurile. Minunatele poezii politice de luptă ale lui Heine, satirele și toate scrierile sale în proză de acest gen trebuie cunoscute la fel ca Loreley și ca poeziile sale de dragoste. Această li va face pe oamenii muncii să-l îndrăgescă și mai mult pe Heine, să se prețuiască în el în primul rînd poetul politic.

Clasa muncitoare, care a pășit victoriosă pe drumul visat odinioară de Heine și care este înfăptuitorul voinei sale de luptă, cîntecste astăzi, la o sută de ani de la moartea lui, pe poetul care, definind el însuși însemnătatea sa de netăgăduit, a cîntat:

„Eu spadă și flacără sînt, în bezna văpaie v-am fost, și cînd bălău începura în frunte-am luptat, în primele rînduri...”

Rezoluția generală a Comitetului Administrativ al F.I.S.E.

Între 14-17 ianuarie a.c. a avut loc la Budapesta ședința Comitetului Administrativ al F.I.S.E., departament profesional al F.S.M. La această ședință au fost analizate activitatea și perspectivele de viitor ale F.I.S.E. în lupta pentru unitatea organizațiilor de învățămînt din toate țările, în vederea apărării intereselor școlii și ale cadrelor didactice, a educării tineretului într-un spirit democratic și științific. La încheierea lucrărilor au fost adoptate cinci rezoluții. Publicăm în numărul de față rezoluția generală a Comitetului Administrativ al F.I.S.E.

Comitetul Administrativ al F.I.S.E. constată că situația internațională este în general caracterizată printr-un început de destindere care s-a manifestat mai cu seamă la Conferințele de la Geneva și Bandung.

Consolidarea destinderii ar permite să se creeze în toate țările condiții favorabile pentru îmbunătățirea situației școlii și pedagogilor.

Totuși, cu toate aceste condiții favorabile, experiența ne arată că în țările capitaliste și coloniale nu se pot obține îmbunătățiri serioase decît printr-o acțiune comună a tuturor pedagogilor în unire cu clasa muncitoare.

Comitetul Administrativ constată cu satisfacție că pedagogii au desfășurat adesea lupte victorioase pentru îmbunătățirea salariilor lor și a securității sociale, cum au fost luptele din Italia, Anglia, Coasta de Aur, din țările Americii Latine, sau pentru apărarea învățămîntului public, cum au fost luptele din Franța și Belgia. În Statele Unite ale Americii, numeroși pedagogii o mare parte a populației cer aplicarea măsurilor care trebuie să pună capăt discriminării în școli și să apere învățămîntul public.

PENTRU ACȚIUNEA COMUNA A CADRELOR DIDACTICE

Comitetul Administrativ înregistrează cu satisfacție participarea F.I.S.E. la activitățile Comitetului de Înțelegere și dezvoltarea colaborării între organizațiile care constituie acest comitet. Inițiativa numeroaselor organizații aparținînd F.I.S.E. va juca un rol hotărîtor în dezvoltarea ulterioară a legăturilor internaționale din sinul federației noastre și în întărirea autorității ei.

Comitetul Administrativ își exprimă convingerea că activitatea Comitetului de Înțelegere va fi lărgită și întărită în acțiunea pentru realizarea principiilor conținute în Charta Educatorilor și pentru punerea în practică a unor rezoluții importante cum sînt acelea în legătură cu mărirea bugetelor destinate învățămîntului, sau cu înlăturarea discriminării din învățămînt. F.I.S.E. trebuie să joace un rol foarte activ în realizarea hotărîrilor luate de Comitetul de Înțelegere.

Comitetul Administrativ consideră că reprezentanții F.I.S.E. în Comitetul de Înțelegere au datorat nu numai să acționeze pentru consolidarea rezultatelor obținute de către Comitet în diverse domenii, de exemplu în ceea ce privește cooperarea cu UNESCO, BIE și OIT, dar trebuie să dea dovadă de inițiativă și în acțiunea Comitetului pentru apărarea drepturilor pedagogilor și pentru dezvoltarea educației populare.

F.I.S.E., împreună cu toate organizațiile care îl aparțin, trebuie să multiplice inițiativele sale pentru întărirea și dezvoltarea unității de acțiune a cadrelor didactice pe scară națională și internațională; pentru apărarea intereselor materiale și a drepturilor cadrelor didactice — în special mărirea salariilor, înfăptuirea și îmbunătățirea securității sociale; pentru dezvoltarea educației populare pe bază democratică, pentru un învățămînt unitar și general în limba maternă, conform dorinței popoarelor, pentru un învățămînt așezat într-adevăr pe o bază științifică, fără discriminare, în spirit democratic, în spiritul apărării păcii și prieteniei între popoare; pentru dezvoltarea legăturilor culturale care tind să întărească solidaritatea pedagogilor, în special prin organizarea schimbului de experiență înalțată în ceea ce privește realizarea învățămîntului democratic.

Membrii Comitetului Administrativ consideră că toți pedagogii, independenți de convingerile lor politice și religioase și de afilierea lor, pot obține succese numai printr-o luptă comună.

În consecință, Comitetul Administrativ la notă cu entuziasm de inițiativa cadrelor didactice din India și din alte țări, pentru organizarea unei zile de acțiune în vederea realizării principiilor conținute în Charta Educatorilor; el invită toate organizațiile F.I.S.E. să ia inițiativa de a declara ziua de 1 octombrie 1956 drept ziua Chartei.

Secretariatul F.I.S.E. este împuternicit să adreseze, în numele Comitetului Administrativ, invitații organizațiilor aparținînd WCOTP, FIAI, FIPESO și SPIE, chemîndu-le să participe la ziua de luptă internațională pentru realiza-

rea Chartei, zi de acțiune unită a tuturor învățătorilor.

În afară de aceasta, Comitetul Administrativ hotărăște convocarea Conferinței statutare și dă mandat secretariatului să elaboreze un răspuns pozitiv inițiativă cadrelor didactice din Italia, de a organiza o întînire internațională în legătură cu problemele învățămîntului științific.

COLABORAREA CADRELOR DIDACTICE CU CLASA MUNCITORE, CU ORGANIZAȚIILE DE STUDENȚI, DE TINERET ȘI DE FEMEI

Comitetul Administrativ consideră că acțiunea unită a cadrelor didactice pentru îmbunătățirea situației școlii și pentru pace va fi cu atît mai rodnică cu cît ea va fi organizată în colaborare cu organizațiile de muncitori, de tineri și de femei.

Toți muncitorii sînt interesați ca toți copiii să primească instrucțiunea necesară și să aibă aceleași drepturi, aceleași posibilități ca să învețe. Federația noastră este singura organizație internațională a cadrelor didactice care apără aceste principii comune cu punctul de vedere al masei de muncitori manuali și intelectuali. De aceea, Comitetul Administrativ invită toate organizațiile și toți membrii F.I.S.E. să unească lupta lor cu lupta clasei muncitoare pentru apărarea intereselor vitale comune și pentru dezvoltarea libertăților democratice. Această activitate în vederea dezvoltării educației naționale trebuie să fie dusă împreună cu F.S.M., cu centrele sale naționale și cu toate sindicatele de muncitori.

F.I.S.E. este convinsă că Federația Sindicală Mondială va baza toate acțiunile comune ale cadrelor didactice și ale muncitorilor în vederea îmbunătățirii situației școlii în spiritul rezoluției celui de al III-lea Congres al F.S.M., „pentru ca toate țările să treacă la un învățămînt general obligatoriu de o durată cît mai lungă, cu caracter universal, conceput în spiritul păcii și prieteniei între popoare”.

Luptînd pentru întărirea legăturilor sale cu F.S.M., Secretariatul F.I.S.E. va dezvolta în același timp colaborarea sa cu F.M.T.D. (Federația Mondială a Tineretului Democrat), cu Federația Democrată Internațională a Femelor și cu Uniunea Internațională a Studenților.

Tov. Erdel are sarcina de a asigura legătura cu F.M.T.D., tov. Willee cu F.D.I.F. și tov. Stepanek cu U.I.S.

Comitetul Administrativ sprijină inițiativa F.S.M. în vederea convocării unei conferințe mondiale a femeilor muncitoare în cursul anului 1956; el cheamă toate organizațiile din învățămînt să contribuie activ la realizarea acestei conferințe, la participarea cadrelor didactice în diverse delegații, încurajează organizarea reuniunilor cu părinții elevilor, editarea de broșuri și a unui număr special din „Emissantul du Monde” consacrat problemelor situației materiale și drepturilor învățătorilor.

CADRELE DIDACTICE ȘI LUPTA PENTRU PACE

Comitetul Administrativ, convins că școala nu poate să se dezvolte decît într-un climat de cooperare pașnic între popoare, cheamă cadrele didactice să-și intensifice eforturile lor, în unire cu toți muncitorii și cu întreaga populație, în lupta pentru reducerea armamentelor, pentru deslinderea internațională și pentru independența națională a tuturor popoarelor.

În numeroase țări cadrele didactice au participat activ la lupta pentru pace; de exemplu, Sindicatul pedagogilor din Japonia a organizat o campanie puternică împotriva bombei atomice și cu hidrogen și continuă să dezvolte intens lupta sa pentru un învățămînt pus în slujba adevărului și a democrației, așa cum a făcut cu prilejul celui de a V-a conferințe de cercetări pedagogice.

Actualele legături dintre F.I.S.E. și Sindicatul pedagogilor din Japonia în ceea ce privește problemele luptei pentru pace și ale unității internaționale a cadrelor didactice trebuie să fie întărite.

Schimbul de delegații, în special între țările socialiste și cele capitaliste sau coloniale constituie de asemenea o importantă contribuție la întărirea păcii în lume.

Recentele vizite ale delegațiilor de învățători japonezi în R.P. Chineză și ale învățătorilor sovietici în Marea Britanie, de exemplu, au fost de o deosebită însemnătate.

Ca urmare a conferinței de la Bandung trebuie să fie dezvoltate legăturile dintre învățătorii din Africa și cei din Asia.

Pentru întărirea păcii este necesar ca sindicatele cadrelor didactice din diferite țări să participe activ la mișcarea generală în vederea păcii, prin dezvoltarea activității lor în rîndurile studenților și ale părinților.

Comitetul Administrativ constată că F.I.S.E. a colaborat cu Consiliul Mondial al Păcii și consideră că această colaborare trebuie să fie întărită în viitor.

Cronica EVENIMENTELOR EXTERNE

Co au arătat alegerile din Grecia

La 19 februarie, în Grecia au avut loc alegeri parlamentare. Statisticile cu numărul voturilor arată că partidul guvernamental, Uniunea națională radicală, condus de primul ministru Karamanlis, a obținut numai 1.416.000 de voturi față de cele 1.642.000 de voturi pe care alegătorii le-au dat blocului electoral „Uniunea democratică”, alcătuit din majoritatea partidelor opoziției.

Nu este greu de înțeles că rezultatele alegerilor din Grecia arată o poziție manifestată de populația țării față de guvernul Karamanlis. Faptul că un număr atît de mare de alegători a refuzat să voteze pentru partidul guvernamental este grăitor. El arată că poporul grec nu aprobă politica străină a lui Karamanlis și obținut mai puține voturi decît Uniunea democratică este cu atît mai grăitor cu cît pînă acum el deținea majoritatea mandatelor.

Dar, în ciuda votului masiv pe care poporul grec l-a acordat la alegerile din 19 februarie Uniunii democratice, repartiția mandatelor în parlament arată că din cele 300 de locuri ea deține numai 142 în timp ce partidul guvernamental, care a obținut mai puține voturi, dispune de 158 de locuri. Această situație paradoxală în care blocul de partide care a obținut majoritatea voturilor dispune de o minoritate în parlament se datorează, după cum recunoaște și agenția „United Press”, „legii electorale” a cărei trecere prin parlament a fost forțată de Karamanlis”. Este vorba de legea electorală așa numită majoritară, alcătuită în așa fel încît să asigure victoria partidului de guvernămînt.

Viața a demonstrat însă de atîte ori că dacă legile juridice pot fi falsificate de burghezie, pot fi elaborate în conformitate cu interesele anumitor cercuri sau partide politice, voința po-

porului nu poate fi schimbată. Votul poporului grec arată dorința lui de pace, de a asigura țării sale o independență reală și trairnică.

Ziua internațională de luptă contra colonialismului

Oamenii progresiști din toate țările lumii au sărbătorit la 21 februarie ziua internațională de luptă împotriva colonialismului și de solidaritate cu tineretul țărilor coloniale. Această sărbătoare a avut loc în condiții intensificării luptei popoarelor coloniale pentru eliberare națională, împotriva colonialismului.

Una dintre cele mai puternice lovituri a fost dată sistemului colonial al imperialismului de către Revoluția Socialistă din Octombrie. Sub influența Marelui Octombrie lupta de eliberare națională a popoarelor coloniale s-a desfășurat cu o forță deosebită, a continuat în toată perioada următoare și a dus la o criză profundă a întregului sistem colonial al imperialismului.

O nouă lovitură uriașă a primit sistemul colonial din partea Revoluției victorioase din China. O mare însemnătate are și cucerirea independenței de stat de către India, Birmania, Indonezia, Egipt, Siria, Liban, Sudan și alte țări, în trecut coloniale. Peste 1.200.000.000 de oameni,